

Misjonijutustused

**Lõuna-Aasia
Divisjon**

**Oktoober November Detsember
2007**

Originaali tiitel:
Mission
Fourth Quarter 2007

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2007

MISJONIJUTUSTUSED IV kvartal 2007

Lõuna-Aasia Divisjon

Lõuna-Aasia Divisjoni kuuluvad: Bhutan, India, Nepal, Andamanid ja Nicobarid ning Maldiivid. Ulatudes lumistest Himaalaja mäetippudest Põhja-Indias, Nepalis ja Bhutanis lopsaka troopikani Lõuna-Indias, seisab Lõuna-Aasia Divisjon evangeli-seerimisel silmitsi paljude väljakutsetega.

India

India on üks maailma kõige tihedamini asutatud aladest. Enam kui miljard inimest elab maa-alal, mis on umbes kolmandik Ameerika Ühendriikide pindalast. On arvestatud, et aastaks 2010 võtab India praeguselt rahvarohkeimalt riigilt Hiinalt liidripositsiooni üle.

India on maailma üks kõige erinevama etnilise kooslusega riikidest. Siin on rohkem kui 4 600 eraldiseisvat inimgruppi ja rohkem kui 1 600 määratletud keelt. Inglise ja hindi keeled on domineerivad ning veel 14 keelt on erinevates regioonides ametlikult tunnustatud.

Maailma rahvaste hulgas on see riik majandusliku seisu järgi viimases neljandikus. Sel ajal kui haritud ja oskustega elanikud saavad korralikku tööd tehnoloogia ja tööstuse vallas, elavad miljonid allpool vaesuspiiri. Tervelt 70% rahvastikust on enda äraelatamiseks põllupidajad.

Kristlasi on Lõuna-Aasia elanikkonna hulgas vähem kui 3%. Umbes 80% Lõuna-Aasia Divisjonis elavatest inimestest on hindud ning 10-12% moslemid. Adventistide arv on viimase kuue aastaga kolmekordistunud – 350 000-lt 2000. aastal rohkem kui miljonini 2005. aastal (viimane kuupäev, millest on olemas täielik statistika). Või siis suhtelt üks adventist iga 3 000 elaniku kohta 2000. aastal suhtele üks adventist iga 1 000 elaniku kohta tänapäeval.

Nepal

Nepal, Bhutan, Andamanide ja Nicobaride saarestik ning Maldiivid kuuluvad samuti Lõuna-Aasia Divisjoni.

Nepal on 90% hinduistlik; Bhutanis on 70% budiste ja 24% hinduiste. Andamani ja Nicobari saarestik on ülekaalukalt hinduistlikud, kuid seal on ka märkimisväärne arv kristlasi. Maldiivide väikese saareriigi ainsaks tunnustatud religiooniks on islam.

Kirjaoskuse protsent Lõuna-Aasia Divisjonis ulatub vähem kui 50%-st Bhutanis ja Nepalis 93%-ni Maldiividel. Indias on ametlik kirjaoskuse protsent 59, kuid tegelik tase on palju madalam. Kirjaoskuse vähesus teeb evangeeliumitöö palju raskemaks, kuid pakub ka võimalust jõuda kirjaoskuse programmide kaudu inimesteni kõige rohkem puudust kannatavates inimgruppides nagu vaesed ja naised.

India majandus mõjutab koguduse tööd ja vahendeid. Enam kui 600 miljonit indialast elab sügavas vaesuses. Arvestades praegust rahvaarvu suurenemist ei pruugi riik varsti olla enam võimeline elanikkonnale vajalikke toiduaineid tagama.

Mida tähendab see adventkogudusele Indias? Kui usklikud ei suuda teenida piisavalt või kasvatada piisavalt palju toidust endale ja oma peredele, siis ei ole nad võimelised ka märkimisväärselt kirikute ehitamist toetama. Sellepärast peavadki koguduseliikmed otsima rahalist abi väljastpoolt riiki.

Üks järjekindlalt tugev evangelismi tööriist Indias on kristlikud koolid. Selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest toetavad hädavajalikke projekte, mis sisaldavad koolihooneid ja ühiselamuid ja kirikuid.

Ülesanded

Lõuna-Aasia Divisjoni kuuluvad mõned maailma kõige vaesematest riikidest. Umbes kolmandikul Ameerika Ühendriikide pindalal laiuv India on rahvaarvult teine riik maailmas. Sel ajal, kui

kristlased moodustavad India elanikkonnast vähem kui 3%, kasvab adventkogudus riigis kiiresti. Tuhandel vastpöörduvatel ei ole kirikuhooneid.

Adventharidussüsteem on Lõuna-Aasias tulevaste juhtide koolituspinnaks ja evangeeliumitöö vahendiks noorte Päästja juurde toomiseks. Ongole piirkond Audhra Pradeshis on ala, kus alles alustatakse evangeeliumitööd. Hädavajalik oleks internaatkool, kus saaksid hariduse tulevased juhid ning mis toetaks noort kogudust ja aitaks noortel inimestel Jumala juurde jõuda.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümne hingamispäeva annetest toetatakse järgmisi projekte:

- Poiste ühiselamu Raymond'i keskkoolile Lääne-Bengalis Indias.
- Uus internaatkool Ongole regioonis Andhra Pradeshis Indias.
- Kaksikümne palvelat olemasolevatele kogudustele Orissa osariigis Indias.
- Kaksikümne palvelat olemasolevatele kogudustele üle kogu Lõuna-Aasia.

Edaspidised kolmeteistkümne hingamispäeva projektid

2008. aasta esimesel kvartalil on keskmis Euro-Aasia Divisjon. Erilised projektid hõlmavad kogudusi Moldovas, Valgevenes ja Venemaal; tervisekeskust Lääne-Venemaal ja kolledžit Kõrgõzstanis.

2008. aasta teisel kvartalil käsitleme Inter-Ameerika Divisjoni.

Abivahendid

Lähemaks informatsiooniks Lõuna-Aasia kohta külastage oma kohalikku raamatukogu. Ka reisibüroodest võib saada brošüüre, mis nende maade ja sealse misjonitöö edu kohta teavet annavad.

Ajakirjas „National Geographic Magazine“ on trükitud palju huvitavaid artikleid India kohta. Vaata järgmisi väljaandeid: jaanuar

2002, mai, 1997, märts 1995, september 1993, mai 1992, mai 1991, mai 1990 ja november 1988.

Pilte ja artikleid Nepaali ja Himaalaja kohta vaata järgmistest numbritest: detsember 1993, detsember 1992, september 1989 ja november 1988. Bhutanist on artikkel 1991. aasta maikuu numbris.

Internet: Otsi internetis riike nimepidi. Igal riigil on vähemalt üks veebileht, kus on linke teiste kasulike ja huvitavate allikate kohta.

Video: Peakonverentsi misjoniosakond on teinud **misjoni DVD** Kesk-Aafrika Lääne divisjonis ja mujal maailmas tehtava misjonitöö ja lugude illustreerimiseks DVD-video 3-, 5- ja 10minutiliste segmentidena, mis sobivad kirikus hingamispäevakooli või teenistuste vahele. Küsi hingamispäevakoolijuhilt oma koguduse DVD-d või võtke ühendust adventmisjoniosakonnaga aadressil www.AdventistMission.org.

6. oktoober 2007

India

Vanitha kangekaelne usk

John Wesley

Laenatud raamat avab vaesele India tüdrukule ukse uude ellu.

Vanitha pühkis higi, mis tungis silma, kui ta segas podisevat karrit potis. Tema elu Lõuna-India külas oli raske. Isa, kes oli nii vaene, et tal polnud endal põllumaad, töötas pikki tunde teise mehe riisipõllul, et teenida mõned ruupiad pere toitmiseks. Vanitha ema hulkus sihitult küla tänavatel. Mõned ütlesid, et ta on vaimselt haige, kuid Vanitha arvas, et teda vaevasid kurjad vaimud.

Vanitha ainus rõõm oli lugemine. Raamat viis ta teistsugusesse maailma, eemale tolmusest külast, eemale keskpäevakuumuses läiklevatest smaragdrohelistest riisivartest. Kui ta luges kaugete maade armastuslugusid, sai ta jätta oma sünge maailma maha ja sisenda teise maailma, kus inimesed elasid õnnelikult ning laulsid ja tantsisid koos.

Vanitha sõbranna Prya jagas tema armastust jutustuste vastu ning tüdrukud rääkisid sageli oma lemmiklugudest. Ühel päeval nägi Vanitha Priyat uut raamatut lugemas. “Mida sa nüüd loed?” küsis ta sõbratarilt. “Kas sa leidsid uue armastusloo?”

Priya vaatas üles ja naeratas. “Keegi andis mulle selle raamatu. Seda nimetatakse Piiblikks ja selles on palju huvitavaid lugusid,” ütles Priya. Siis lisas ta sosinal: “Kuid ära mu vanematele ütle, et ma seda

loen. Nad võtaksid selle mult kindlasti ära.” Vanitha noogutas. Raamatud olid liiga kallid, liiga haruldased, et neid kaotada. Ja see raamat paistis olevat suurepärane raamat, mida tasub hoida.

“Millest see räägib?” küsis Vanitha sõbratarilt.

“See on lugu Jeesusest, kristlaste Jumalast,” sosistas Priya, kartes, et keegi võib pealt kuulda.

Vanitha oli kuulnud Jeesusest. Ta oli Jumal, nagu paljud neist, keda India rahvas teenis. Vanitha lasi pilgu üle Priya käes oleva raamatu. “Kas ma võin seda laenata, kui sa oled lugemise lõpetanud?” küsis Vanitha lootusrikkalt.

Priya sosistas: “Ma arvan, et sul pole ohutu seda koju viia. Kui su isa selle leiab, võib ta vihaseks saada. Tule siia ja loe seda raamatut siin.” Vanitha noogutas. Ta oleks teinud mida iganes, et seda põnevat uut raamatut lugeda.

Vanitha käis sageli Priya väikeses kodus Piiblit lugemas. Siis mõistis ta, et selles raamatus oli teistsugune armastuslugu. See on jutustas taeva Jumalast, kes armastas inimesi nii väga, et saatis oma Poja nende eest suurema. “*Mis Jumal see küll on, kes inimeste eest sureb?*” mõtles Vanitha. Jumalad, keda ta teadis, ei hoolinud suurt inimestest ning neile tuli anda meelega, et nad kedagi aitaks.

Priya ja Vanitha rääkisid sageli Jeesusest. “Me peame järgima Jumala käske,” ütles Priya ühel päeval tõsiselt. “Kui me ei kuuletu, ei saa me taevasse Jeesuse juurde.”

Vanitha soovis järgida Jeesus, aga ta ei teadnud, kuidas. Ta mõtles sellele, kui korjas värskelt pestud pesu kokku ja viis sisse.

Samal ööl nägi Vanitha unenäo, milles kolm meest ta üles taevasse kandsid. Nad lasid ta lahti ja ta kukkus õrnalt maale väikese kristliku kiriku juurde, mis asus tema kodukülal eemal. Vanitha oli kindel, et see oli vastus tema väljaütlemata palvele järgida Jeesust.

Vanitha õppis õmblejaks ning rätsep, kes teda õpetas, elas selle väikese kiriku lähedal. Vanitha küsis rätsepalt kiriku kohta ning mees rääkis talle, et ta on adventkristlane ja selle koguduse liige. Ta kutsus Vanithat kirikusse. Vanitha oli hea meelega nõus minema.

Kuid Vanitha isa hoiatas teda, et ta ei läheks kristlikku kirikusse. Vanitha soovis isa sõna kuulata, kuid tundis, et peab leidma selle Jeesuse – Jumala, kes armastab kõiki inimesi. Seepärast lipsas ta hingamispäeva hommikul põllult minema ja kõndis mööda tolmust teed kirikusse.

Vanithale meeldis jumalateenistus. Talle meeldisid lootusrikkad laulud, mida ta seal õppis ning talle meeldis rahu, mida tundis. Ta püüdis jutustada isale, mida ta oli teada saanud, kuid isa ei tahtnud kuulata. Ta püüdis Vanithat takistada kirikusse minemast. Kuid Vanitha ei olnud valmis loobuma sellest, mille oli avastanud – lootusest ja rahust Jeesuses.

Ühel hingamispäeval lipsas ta välja ja läks kirikusse. Kui ta teiste koosolekulistega istus, kuulis ta väljast vihast häält. Ta pöördus ning nägi oma isa kiriku uksele seismas. Isa marssis tema juurde ja vedas ta kirikust välja. Ta viis Vanitha koju ja karistas teda sõnakuulmatuse eest. Kuid isa tõrelemine ei suutnud Vanithat peatada.

Vanitha kutsus Priya kirikusse, et ta saaks rohkem Jeesusest teada. Kuid Priya oli kurb. “Ma ei saa tulla,” ütles ta. Siis võttis ta Piibli, mida tüdrukud olid lugenud ja ulatas selle Vanithale. “Võta see,” ütles ta. “Sa kasutad seda rohkem kui mina.”

Vanitha vaaatas Piiblit ja andis selle siis sõbratarile tagasi. “Kuid sina olid see, kes rääkis mulle Jeesusest,” sosistas Vanitha.

“Ma tean,” ütles Priya. “Kuid ma ei saa Teda järgida, mitte praegu.” Ta pani Piibli õrnalt Vanithale pihku.

Vanitha hoidis Piiblit tugevalt käes. Ta teadis, et peab seda isa pilgu eest peitma. Sellest oli saanud kallis raamat ja ta ei tahtnud seda kaotada.

Vanitha kangekaelne soov järgida Jeesust tõmbas peagi teiste väikese küla elanike tähelepanu. Tundus, et peaaegu kõik püüavad teda takistada kristlaseks saamast. Kuid Vanithat ei saanud takistada. Ta kannatas häbi, pilkamist ja peksmist, kuid hoidis kinni Jeesusest. “Jeesus suri minu eest,” ütles ta. “Võib-olla pean mina Tema pärast surema, kuid ma ei lase oma isal ega kellelgi teisel end Jeesusest

eemale viia. Jumal annab mulle julgust rääkida teistele Jumalast. Nad ei pruugi kuulata, kuid ma pean neile rääkima.”

Üks mees, kes pilkas Vanithat sageli tema tobeda usu pärast, käib nüüd koos oma naisega kirikus. Nad kavatsevad peagi ristitud saada.

Vanitha palvetab oma pere ja nende eest, kes teda taga kiusavad. Kui ta hakkas oma ema eest palvetama, märkas ta ema juures paranemise märke. Vanitha on kindel, et Jumal teeb ema usu palve peale terveks.

Ühel ööl ärkas Vanitha, tundes rinnal rasket survet. Ta ei saanud hingata. Ta tahtis karjuda, kuid ühtki häält ei tulnud välja. “*Jeesus, päästa mind*” palvetas ta südames. Kohe sai ta hingata ning raskus kadus rinnalt. Vanitha mõistis, et Saatan on tema peale vihane.

Selleks et ajakirjale *Mission* oma lugu rääkida, pidi Vanitha külast välja hiilima. Ta teadis, et isa annab talle tagasi jõudes peksta, kuid Vanitha ei kardä. Ka Jeesust peksti. Vanitha suurim soov on rääkida teistele Jeesusest – Jumalast, kes mõistab isegi vaest India talutüdrukut ja hoolib temast.

Vanitha elab koos oma vanematega väikeses külas Lõuna-Indias.

John Wesley on pastor Thanjavuris Indias.

13. oktoober 2007

India

Uus kirik

N. Baskar

Haigusest paranemise ja külla uue kiriku ehitamise tulemuseks oli uus usk – ja aastaid tagakiusamist.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Minu nimi on Baskar. Ma olen põllumajanduskülast Ida-Indias. Minu isal oli veidi maad, mida me harisime, kuid alkoholisõltuvuse tõttu kaotas isa kõik – maa, härjad ja isegi meie kodu. Ema hakkas töötama koduabilisena teiste kodudes, et meil oleks toidust.

Me otsisime abi oma jumalatelt. Me käisime korrapäraselt templites ja tõime parema elu eest palvetades ohvriande – lilli, viirukit ja toitu. Kuid asjad muutusid järjest halvemaks.

Ma olin 14-aastane ning jäin väga haigeks, kõrge palaviku, oksendamise ja hingamisteede infektsiooniga. Mu pere viis mind templisse, tõi ohvriande ja palvetas mu paranemise pärast, kuid ma ei paranenud. Mitu päeva hiljem viisid vanemad mu haiglasse, mis on suur ohver perele, kel ei ole midagi. Ma jäin haiglasse terveks nädalaks, kuid mul ei läinud paremaks.

Kui ma haiglas olin, tuli mulle vanaema külla. Ta rääkis mu perele, et ta oli käinud meie kodust eemal asuvas kristlikus kirikus. Ta soovitas vanematel mind kristlikku kirikusse viia, öeldes, et sealsed inimesed võivad minu eest palvetada ja ma võin terveks saada. Ta

lisas veel, et ka meie pere rahalised probleemid võivad lahenduse saada.

Nädala pärast lasti mind haiglast välja. Mu pere viis mind vanaema kirikusse ja palus sealsetel inimestel minu tervenemise pärast palvetada. Mul hakkas parem ning kahe nädala pärast olin ma terve. Me olime veendunud, et kristlaste Jumal on võimas. See Jumal oli teinud seda, mida meie jumalad ja arstid haiglas ei suutnud.

Kui ma jutustasin oma sõpradele, kuidas ma terveks sain, ütlesid mõned neist mulle, et ka nemad arvavad, et Jeesus on tõeline Jumal. Ma tahtsin rohkem teada saada sellest Jumalast, kes mind terveks oli teinud. Ma hakkasin uskuma, et Jeesus on ainus tõeline Jumal. Isegi mu pere tundis, et Jeesus on tõeline Jumal. Nad ei viinud enam templisse ohvriande ning viskasid isegi ebajumalakujud ära.

Ma olin lugenud mõnda lugu imedest ning nüüd oli mul oma ime. Ma soovisin käia vanaema kirikus ja sellest Jeesusest rohkem teada saada. Kuigi mu isa jõi ikka veel palju, ei takistanud ta meil vanaema kirikus käia.

Ma kukkusin sel aastal üheksanda klassi lõpueksamitel läbi, võib-olla mitmenädalase haiguse tõttu. Ma pidin töötama koos isaga päevatöölisena, et teenida perele pisut raha. Sel ajal lugesin läbi evangeeliumid väikeses raamatus, mille keegi mulle andis. Ma läksin kooli kümnendasse klassi ja sain sellest läbi. Ma olen kindel, et usus kasvamine aitas sellele kaasa.

Me käisime ikka vanaema kirikus, mis asus meie kodust umbes 14 km kaugusel. See pikk maa, kui ei ole ühtegi transpordivahendit. Seepärast otsustasime minna uude kirikusse, mis ehitati meie kodu lähedale.

Tookord ei teadnud me kirikute erinevusest midagi, kuid meie kodulähedases kirikus peeti jumalateenistusi laupäeval, mitte pühapäeval, nagu mu vanaema kirikus. Kuid me ei hoolinud sellest. Me olime valmis Jumalat teenima suvalisel nädalapäeval.

Koguduse juht kõneles asjadest, millest me ei olnud varem mõelnud, näiteks loomisest, kümnest käsust ja hingamispäevast. Meid

hakkas huvitama, milliseid olulisi tõdesid me veel ei tea või ei mõista. Hakkasime uurima Piiblit koos pastoriga, kes selgitas meile igat õpetust. Üksteise järel võtsime vastu tõesed, mida pastor meile Jumala Sõnast näitas.

Otsustasime, et see kogudus on tõeline Jumala kogudus, kes teenib Jumalat nii, nagu Jumal soovib. Seepärast ühinesime kogudusega ristimisel. Isegi mu alkohoolikust isa suutis joomisest loobuda ja ühines meiega koos kogudusega.

Me rääkisime sõpradele, mida olime adventkirikus õppinud ning lühikese aja jooksul said veel 25 külaelanikku koguduseliikmeteks. Kuid siis algasid probleemid.

Suurem osa meie külas ja selle ümbruskonnas elavatest inimestest teenivad ebajumalaid nagu meie kord. Kui me hakkasime käima vanaema kirikus, ei paistnud keegi sellest hoolivat. Aga kui me hakkasime käima adventkirikus ja ka teisi sinna kaasa kutsuma, hakkasime tundma tugevat vastuseisu.

Alguses kaebasid mõned külaelanikud külavanematele, et me pöörame inimesi usku ja lahutame perekondi. Seejärel keelasid külaelanikud meil, kristlastel, nendega koos külaasjadega tegeleda. Siis ei lubanud nad meil enam kasutada küla ühiskasutatavaid alasid, kaasa arvatud külakaevu. Kuna igas külas oli iga piirkonna jaoks ainult üks kaev, tähendas see, et me pidime minema kaugele vee järele. Kui need piirangud meie usku ei kõigutanud, kutsusid külavanemad külaelanikud kokku ja küsisid kristlastelt, kas me kavatsime jätkata kristlaste Jumala teenimist või pöördume tagasi oma endise usu juurde ja teenime jumalaid meie küla ümber asuvates templites. Me ütlesime, et jätkame elava Jumala teenimist.

Igalt perekonnalt, igalt inimeselt küsiti, mida nad kavatsesid teha ning kõik ütlesid, et jäävad adventkristlasteks. Mõned kahtlesid, tundes end sõprade ja naabrite surve all nõrgana, kuid me julgustasime üksteist ja seisime kõik koos. Kui külavanemad ei suutnud probleemi lahendada, läksid mõned külaelanikud politseisse ja kaebasid, et meie kristlikud tegevused lõhestavad küla. Politsei andis asja üle

piirkonnavalitsuse esindajatele. Meie, kristlased, palvetasime innukalt, et meid ei sunnitaks kodu ja tööd usu pärast maha jätma. Kuid me julgustasime üksteist, et kui meid sunnitaks lahkuma, siis pigem lahkume, kui loobume Jeesusest.

Valitsuse esindaja kuulas asjaga tutvumiseks mõlemat poolt. Siis ütles ta: “Igaüks võib ise otsustada, kas ta teenib Jumalat või jumalakujusid. Ärge häirige neid inimesi lihtsalt sellepärast, et te pole nende religiooniga nõus.”

Hoolimata valitsuse esindaja määrusest jätkusid tülid kolm aastat. Kui keegi jäi haigeks, ei saanud ta külaelanikelt abi. Nad ütlesid, et kui kristlane sureb, ei anna nad meile kohta küla kalmistul. Kuid tänu Jumalale, sel raskel ajal ei jäänud ükski kristlane raskelt haigeks ega surnud.

Kolme aasta pärast lubati meid, kristlasi, jälle ühiskondlikes asjus aktiivsed olla. Ja sellest ajast peale on meie kogudusega ühinenud veel neli perekonda. Paljud liikmed kolisid külast ära, seepärast on meie kogudus ikka väike. Meil on palju arenguruumi ning me soovime jõuda Jumala armastusega kõigi külaelanikeni.

Täname teie misjoniannetuste eest, mille abil saadeti meile evangelist ja ehitati väike kirik. Teie ustavuse tõttu oleme õppinud tundma Jumala tõelist kogudust ning teenime koos teiega igal hingamispäeval Jumalat.

N. Baskar on raamatupidaja adventhaiglas Tamil Nadus Indias.

20. oktoober 2007

India

Sõna kuulutades

Alita Byrd

[Paluge see neljast osast koosnev lugu neljal noorel ette kanda.]

Jutustaja: India adventkoolid on rohkem kui noorte juhtideks õpetamise asutused; need on viljakaks pinnaseks nende noorte meeltele, kes on valmis kuulama Kristuse käsku. Täna jutustavad meile neli õpilast ühest Lõuna-India adventkoolist, mida tähendab adventharidus nende jaoks.

Pachi: Minu isa unistuseks oli mind koolitada. Kuid ta jäi haigeks ega saanud enam kõvasti töötada. Minu ema ja vanemad õed hakkasid tööle, et aidata mul õpinguid jätkata. Ma tundsin end kehvasti, et keegi minu pärast nii palju töötas, kuid nad ütlesid, et ma pean saama hariduse, muutmaks enda ja nende elu paremaks.

Keegi rääkis mu vanematele sellest adventkoolist ja siin ma nüüd õpin. Ma olen klassi parimate hulgas. Kui ma kooli lõpetan, on mul võimalus saada hea töökoht ning hoolitseda oma pere eest, nagu nemad hoolitsesid minu eest.

See kool on teistsugune. Meil on iga päev jumalateenistused; me laulame laule ja palvetame elava Jumala poole. Ma olen mõistnud, et Jeesus on tõeline Jumal, kes vastab palvetele.

Kui ma koju lähen, räägin perele, mida olen koolis teada saanud. Nad kuulavad ja esitavad küsimusi. Ma tänan Jumalat selle kooli

eest, mis annab mulle rohkem kui vahendeid heaks eluks siin; see õpetab mind elama igaviku jaoks.

Kirti: Ma tulin siia kooli teisest kristlikust koolist. Eelmises koolis palvetasime me kujude poole ja ma arvasin, et see ongi kõik, mida on vaja kristlaseks olemiseks. Siis said mu vanemad teada sellest koolist ja saatsid mu siia.

See kool on hoopis teistsugune! Siin olen ma saanud palju teada selle kohta, kes Jumal on. Me uurime koos Piiblit ja õppime piiblisalme pähe. Me teenime Jumalat kõigega, mida teeme. Nüüd ma tunnen, et õpin tõeliselt Jeesust tundma ning ma soovin Teda järgida.

Kui ma vaheajal koju lähen, õpetan vennale ja õdedele koolis õpitud laule. Ma palvetan nendega koos ja jutustan neile õpitud piiblitlugusid. Alguses ei olnud mu vanemad rahul, kui rääkisin, et me ei peaks enam jumalakujusid kummardama, kuid nüüd on nad minu uue usuga leppinud. Ma soovin rääkida Jumala armastusest kõigile inimestele minu külas.

Andy: Ma olen pärit vaesest perekonnast. Ühel päeval koputasid meie uksele võõrad. Nad ütlesid, et on adventorganisatsioonist, mis on pühendunud laste adventkoolidesse saatmisele. Nad soovitasid mu vanematel mind, mu õdesid ja nõbu sellesse kooli panna. Minu vanemad olid selle võimaluse üle rõõmsad.

Me sõitsime pika tee Põhja-Indiast siia, sellesse kooli Lõuna-Indias. Kuid meil on siin huvitav.

Me osaleme ühiselamu jumalateenistustel ja piiblitundides. Ma sain Jumalast rohkem teada ja uurin Piiblit rohkem kui kunagi varem. Meie pere on kristlased, kuid ma mõistsin, et on nii palju asju, mida ma ei teadnud. Ma sain teada hingamispäevast ja palju teisi asju Piiblist, mida kunagi kuulnud ega mõistnud polnud. Ma õpin siin, mida tähendab Jeesuse järgimine tegelikult.

Kui me läheme vaheajaks koju, jutustame perele ja sõpradele õpitust. Sel aastal vastutan ma poiste ühiselamus jumalateenistuste eest. Ma loodan peagi ristitud saada.

Ei ole kerge olla kodust nii kaugel. Kuid ma õpin usaldama Jumalat ja toetuma Tema töötusele: “Ma ei lahku sinust ega jäta sind maha” (Joosua 1:5*).

Anitha: Ma olen pärit väga tihedalt seotud perest. Ema ja mina oleme head sõbrad. Me ei ela adventkoolist kaugel.

Ma tulin kooli sellepärast, et meie adventnaabrid soovitasid vanematel mind siia saata. Mu vanemad olid kuulnud, et sellest koolist saab suurepärase hariduse, seepärast olid nad nõus mind sellesse kooli panema. Kool asub linnast väljas, seepärast aitas ema mul ühiselamusse kolida.

Mulle meeldisid õpetajad ja tunnid juba esimesest päevast. Kuid öösel oli mul koduigatsus. Ma tundsin oma perest puudust. Ma ei saanud magada. Seepärast läksin tagasi koju elama ning sõitsin iga päev bussiga kooli. Kuid bussisõit oli pikk ja sellele kulus tunde. Ma väsisin väga ära.

Minu koolikaaslased soovisid, et koliksin tagasi ühiselamusse, seepärast otsustasin uuesti proovida. Alguses oli see tõesti raske, kuid peagi harjusin kodust eemal olema. Varsti mõistsin, millest ma kodus elades puudust tundsin. Mulle meeldis väga sõpradega koos olla. Ma hakkasin rohkem osalema kooli vaimulikel üritustel ning hakkasin rohkem Piiblit lugema. Ma esitasin õpetajatele palju küsimusi Jumala kohta.

Ma käin ikka pühade ajal kodus ning õpetan ümbruskonna lastele koolis õpitud laule ja piibililugusid. Lastele meeldivad jutustused, seepärast viin neid mõnikord meie läheduses asuvasse väikesesse adventkirikusse. Seal saavad nad rohkem teada.

Hiljuti otsustasin saada ristitud. Kui ma vanematele sellest rääkisin, ei olnud neil alguses selle üle hea meel. Kuid naabrid, kes olid mind õppima kutsunud, tuletasid meelde, et usu eest seismine koolist eemal ei saa kerge olema. Nad soovitasid mul veenduda, kas ma mõistan, mida teen.

Ma olen palvetanud ja Piiblit uurinud ning olen kindlam kui kunagi varem, et ma tahan ristitud saada. Me palvetame ühiselamus koos

tüdrukutega iga päev. Ka nemad palvetavad mu vanemate pärast. Ma soovin veeta igaviku koos Jumalaga taevas, kuid ma tahan, et ka mu pere oleks seal koos minuga.

Jutustaja: Adventharidus on möödunud sajandil olnud üks olulisemaid hingede võitmise vahendeid Indias. Suurem osa kõigi adventkoolide õpilastest on mittekristlikest peredest, kuid igapäevane piibliuurimine, palve, jumalateenistused ühiselamus ning hingamispäevased jumalateenistused juhivad paljud neist Jeesuse jalge ette.

Osa meie kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest sel kvartalil aitab rajada uue adventkooli Ongolesse, piirkonda, kuhu evangeeliumikuulutus alles jõuab. Järgmistel aastatel soovivad selles uues koolis õppida tuhanded õpilased ning neil ei jää muud üle, kui olla õpetajate, personali ja kristlastest õpilaste elude mõjualas.

Teie iganädalased misjoniannetused aitavad kuulutada evangeeliumi kogu maailmas. Sel kvartalil aitab teie kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus Lõuna-Aasia noortel ja vastpöördunud kristlastel usus kasvada.

***Pachiappan (Pachi), Kieurhik (Kirti), Andy ja Anitha**
õpivad Indias Thanjavuris E. D. Thomase keskkoolis.
Alita Byrd on Lõuna-Aafrikas elav vabakutseline kirjanik.*

27. oktoober 2007
Nepal

Muutunud elu

Kumar Adhikari

Lapseas põetud raske haiguse kaudu tutvus ta kristlusega; nüüd elab ta selleks, et jutustada leitung teistele.

Lapsena oli mul mitmeid raskusi vanemate ja teiste meie Nepali küla elanike religioossete tõekspidamiste tõttu. Meie elu ja igapäevane tegevus allus rituaalidele ja ebausule. Kui ma väike olin, pani naaber mulle needuse ning ma olin mitu kuud haige. Vanemad viisid mind nõidarsti juurde, et see võtaks needuse ära, kuid miski ei aidanud. Ma olin surma äärel, kui isa lubas kristlasel minu pärast palvetada. Ta arvas, et kui kristlased on tema lapse eest palvetanud, siis lapsest saab kristlane.

Kristliku kiriku pastor palvetas minu pärast mitu korda, enne kui ma terveks sain. Kui ma kooli läksin, soovitas sama pastor vanematel mind kristlikku kooli panna. Vanemad olid nõus. Ma õppisin seal kolm aastat ning sain Jumalast teada palju asju, mida ma varem ei teadnud.

Kord tuli meie külla adventpastor ja rääkis inimestele Jumalast. Ta külastas mu peret ja soovis ka nendega vestelda, kuid mu vanemad keeldusid. Kuid pastor ei andnud alla. Ta teadis, et ma käisin küla kristlikus koolis ning ta soovitas vanematel saata mind adventinternaatkooli Põhja-Indias. Ta selgitas, et sellel koolil on mitmeid

sponsoreid, nii et minu vanemad ei pea õppemaksu maksma. Vanemad lubasid mul minna. See otsus muutis mu elu igaveseks.

Ma hakkasin Raymondi keskkoolis õppima kümneaastaselt ja jäin sinna keskkooli lõpetamiseni. Edasi õppisin teoloogiat Spiceri kolledžis.

Pärast kolledži lõpetamist oli mul eesõigus töötada koos pastoriga, kes oli tulnud meie kooli ja mind adventkooli õppima valinud. Lõpuks pöördusin tagasi kodumaale, et teenida oma kaasmaalasi nepallasi.

Ida-Nepali jõudes leidsin eest ainult ühe adventperekonna. Ma hakkasin küllastama kodusid ning leidsin inimesi, kes otsisid ellu rahu. Jumal õnnistas ning kuue kuuga oli ristimiseks valmis 14 inimest. Üks ristituteist oli Ratna, adventpere tütar. Ta oli olnud kodust ära õendust õppimas, kui vanematest adventistid said. Nüüd soovis ka tütar kogudusega ühineda. Nende 14 uue uskliku hulgas olid ka minu vanemad. Tänu Jumalale selle eest!

Kui meie misjonipõllu juhataja tuli külla, märkas ta, et ma pole abielus. Ta arvas, et Ratna sobiks hästi mulle naiseks, sest ta oli õppinud õde ja pühendunud kristlane. Seepärast me abiellusime. Nüüd me oleme juba mitu aastat koos töötanud ning Jumal rohkelt õnnistanud. Praegu aitab 10 evangelisti mul teenida kahte kogudust ja 13 gruppi, kes on pillutatud Ida-Nepali orgudesse ja mägedele.

Jumal toob inimesi oma tõe juurde kõigilt eluradadelt ja mitmel ebatavalisel moel. Kalpana oli kaheksa aastat haigevoodis. Arstid ei leidnud mingit põhjust ning otsustasid, et naise seisundi põhjustas vaimne kannatus. Kui mina ja mu naine kohtusime temaga, palusime, et ta lubaks meie koguduseperel tema pärast palvetada. Ratna külastas teda regulaarselt, masseerides ta lihaseid ning tehes talle kuuma ja külma vee ravi. Kolme kuu pärast suutis Kalpana ise kirikusse tulla. Praegu on ta ristitud liige ja palvetab sellepärast, et ka tema vanemad leiaksid Jeesuse. Kalpana ema, vend ja õde käivad koos temaga kirikus.

Kunta on pärit kõrge kasti perest. Kui me teda kohtasime, kannatas ta vaimsete probleemide ja kõhuhädade all ning keeldus teistega

suhtlemast. Ratna ja mina külastasime teda iga päev ja palvetasime tema eest. Kunta abikaasa lubas meil Kunta kirikusse viia ja tema pärast palvetada. Ratna tegi talle kõhuhädade leevendamiseks vesiravi ja õpetas teda tervislikult toituma. Palvetasime pidevalt tema tervenemise pärast.

Praegu on Kunta terve ning on hakanud Jeesust armastama. Tal on probleeme oma vaenulike pereliikmetega, kes on vihased, et ta kogudusega ühines. Nad püüavad teda kirikusse minemast takistada, kuid Kunta ütleb: “Ma võin jätta maha oma pere ja mehe, kuid ma ei saa jätta oma Jumalat. Kui ma olin haige, ei aidanud mind keegi. Nüüd tegi Jumal mind terveks ja ma ei jäta Jeesust maha.”

Kishan oli ohtlik mees. Ta jõi ja kakles igauhuga, kes vastu sattus. Ma hakkasin Kishaniga vestlema ja leidsin, et karmi pealispinna all oli segaduses mees. Kui ta kuulis Jeesusest, hakkas ta tasapisi muutuma.

Kishan elas minu naise vanemate kodu lähedal ja kui me seal jumalateenistusi pidasime, kutsusime ka Kishani. Kishan tuli ja tema süda muutus. Ühel päeval kuulsin häid uudiseid, et Kishan tahab saada kristlaseks. Kishan ja tema naine soovisid järgida Jeesust ristimises.

Aastaid oli Kishan oma naist peksnud, aga nüüd on ta õrn, rahumeelne mees. Kishani pere märkas muutust. Tema ema, kes oli olnud aastaid alkohoolik, jättis joomise ja hakkas kirikus käima.

Kishani vanem vend ja õde küsisid, mis nende venda muutis. Pärast Piibli uurimist võtsid Kishani ema, vend ja õde Jeesuse vastu ning said ristitud.

Praegu käib Kishani kodus koos igapäevane palvegrupp. Kartmise asemel Kishani hoopis austatakse ja armastatakse.

Adventusklik Krishna ostis riisipõllu, millest lõpuks sai tunnistus lähedusesasuva küla ebajumalakummardajatele. Krishna palkas ühe perekonna poole saagi eest riisi istutama. Kui istutamine oli lõpetatud, kutsus Krishna palgatud tööliste koos endaga riisipõllu ümber kõndima, ise samal ajal saagi pärast paludes. “Jumal, ma ostsin selle maa siin, kus Sinu nime ei tunta,” ütles Krishna. “Palun tee midagi, et selle piirkonna inimesed saaksid teada, et Sina oled elav Jumal.”

Lõikusajal sai sellelt riisipõllult enam kui kaks korda rohkem riisi kui teistelt sama suurusega põldudelt. Naabrid olid hämmastunud ja tahtsid teada, mida Krishna oli nii suure saagi heaks teinud. Krishna heaks töötav mees rääkis külaelanikele, et Krishna teenib Jeesust ja ta oli saagi pärast palvetanud. “Ja see on tulemus,” ütles mees.

Järgmisel aastal juhtus sama. Krishna ja farmer palvetasid pärast istutamist põllul ning taas oli saak kaks korda suurem kui kõrvalasuvatel riisipõldudel.

Jälle tahtsid naabrid teada, mida Krishna tegi, et nii palju riisi kasvatada. Krishna selgitas, et Jumal armastab meid ja õnnistab meid, kui me käime Temaga oma igapäevaelus. Ta rääkis naabritele ka seda, et Jumala teenimine hõlmab ka ustavat annetamist Jumalale.

Nüüd õpivad paljud külaelanikud, kaasa arvatud riisi istutanud perekond, elavat Jumalat lähemalt tundma.

Palun palvetage usklike pärast Nepalis, kus töös on palju raskusi. Ning andke ikka misjoniannetusi, et üha rohkem nepallasi võiksid kuulda Jumala suurest armastusest nende vastu. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda palvelaid kogudustele Lõuna-Aasias.

Kumar ja Ratna Adhikari on evangelistide meeskonnas, kes töötavad Ida-Nepalis.

3. november 2007
Nepal

Dhana pikk teekond

Sherry ja Prakash Shrestha

“Sa võid kooli minna,” ütles isa poisile, “kuid ära nende kristlastega mingit tegemist tee.”

Jäine vesi keerles Dhana jalgade ümber, kui ta astus jõkke Nepalis. Tema vanim poeg aitas ta pastorini, kes ootas teda võösügavuses vees. Ta võttis pastori käe ning hoidis end liikumas vees kinni. Veevulin neelas pastori sõnad. Siis tundis naine end vette kastetavat.

Seejärel seisis Dhana jälle püsti ja pühkis vee näolt. Ta vaatas jõekaldal seisva pere poole. Nende nägudelt kiirgus uhkust ning neil peegeldus sama rõõm, mida ta oma südames tundis. Nad mõistsid, millist julgust vajab otsus Kristuse poolt selles väga hinduistlikus riigis.

Dhana mõtted pöördusid aastaid tagasi, aega, mil tema teine poeg Prakash oli toonud tema ellu usu valguse. Kuid Dhana ei olnud seda ära tundnud.

Prakashile meeldis koos sõpradega linnast väljal küngastel mängida. Poisse huvitasid valged võõramaalased, kes olid lähedusse haigla ehitanud. Neid köitis klaverimäng, mida kuulsid laupäeval võõramaalaste majast ja mõnikord piilusid poisid aknast, et näha, kuidas need inimesed jumalateenistust pidasid.

Ühel päeval, kui poisid majja piilusid, üllatas neid naine, kes tuli välja ja kutsus neid sisse. Poisid olid näinud meest mõnikord pika nõelaga inimesi torkamas ning nad jooksid kokkunult minema.

Kuid järgmisel nädalal tulid nad tagasi ja seekord astusid nad julgelt sisse. Nad olid uudishimulikud. Nad tahtsid katsuda pehmet vaipa põrandal, kuulda käokella ja seista kamina juures. Poisid tulid iga nädal misjonäride koju tagasi ja kuulasid piiblijutustusi.

Prakashile meeldisid piibllilood ja ta jutustas neid peast uuesti.

Ühel päeval külastas medõde Prakashi kodu. “Kas sa tahaksid õppida Indias inglise koolis?” küsis ta. Prakash oli erutatud. Ta soovis saada arstiks ning teadis, et õpingute jätkamiseks peab ta õppima inglise keelt. Prakashi vanemad tahtsid, et Prakash saaks parema hariduse, kui oli võimalik nende väikeses linnas, kuid nad olid mures.

Lõpuks ütles isa: “Sa võid minna kooli, kuid ära *mitte kunagi* saa kristlaseks! See oleks nagu minu näost nina lõikamine!”

Teekond kodukülalt Assami seminari oli täis esmakordseid avastusi. Prakash ei olnud kunagi olnud kodust nii kaugel; nüüd ei saanud ta koju tagasi pöörduda. Prakash ei olnud varem ühiselamus elanud ning ta ei saanud aru, mida tema toa poisid rääkisid, sest nad kõnelesid inglise keelt. Kuid ta otsustas jääda. Ta nägi inglise keelega vaeva, aga esimese aasta lõpuks kõneles ja mõistis ta keelt piisavalt hästi, et klass lõpetada.

Hoolimata vanemate hoiatustest kristluse suhtes leidis Prakash, et Jeesus, see tundmatu Jumal, on tõeline ja elav Jumal. Jumalat tundma õppides tundis ta, et teda tõmbab Jeesuse poole ning aja jooksul otsustas ta kristlaseks saada. Ta kirjutas oma vanematele, et soovib saada ristitud. Teda ei üllatanud vanemate pahameel otsuse üle. Nad ütlesid, et kui temast saab kristlane, ei peaks ta enam koju tulema.

Kuid Prakash oli otsustanud järgida Jeesust, kes oli näidanud oma armastust ja kaitset palju kordi. Ta sai ristitud keskkooli viimasel aastal. Ja kuna tal ei olnud muud kohta, kuhu minna, läks ta koju.

Vanemad lubasid Prakashil koju tulla, kuid ta teadis, et nad ei kiida heaks tema religiooni. Vanad sõbrad hoidsid temast eemale.

Emal imestas, mis sundis poega perekonna jumalatest loobuma. Ta kahetses, et oli Prakash inglise kooli saatnud, sest teised pojad, kes olid koju jäänud, olid toredad poisid, kes teenisid ikka pere jumalaid.

Ühel ööl ärkas Prakash tundege, et keegi kägistab teda. Ta ei saanud hingata, kuid tundis, et teda ründas deemonlik jõud. “Jumal, aita mind!” ägises ta. “Kaitse mind!” Kurja jõu ligiolek lahkus, kuid tuli mitu korda tagasi. Iga kord Prakash palvetas ja jõud lahkus. Lõpuks lõppesid rünnakud.

Prakash püüdis elada pere ees oma usu järele. Lõpuks pere mõistis, religioon ei olnud teda vastasseisu pannud. Prakash oli ikka armastav, sõnakuulelik poeg, kes püüdis igal võimalusel peret aidata. Kuid nad lootsid ikka, et suudavad veenda teda endisesse religiooni tagasi pöörduma. Nad teadsid ühte moodust tema mõjutamiseks: nad otsivad talle hea hinduistist naise.

Aga enne kui pere jõudis pulmad korraldada, tutvustas Jumal Prakashile noort adventhaiglas töötavat kristlannat. Lõpuks olid vanemad abieluga nõus ning võtsid kristlasest minia oma perre vastu.

Prakash ja tema pruut sõitsid välismaale arstiteadust õppima. Paar oli mitu aastat ära, kui nad said teada, et Prakash isa oli raskelt haige ja vajab operatsiooni. Prakash korraldas nii, et vanemad said tema juurde tulla seniks, kui isa raviti.

Vanemad, kes ei teadnud peaaegu midagi kristlastest, elasid nüüd oma pojaga, kelle pere keskpunktiks oli usk. Reede õhtuti riietusid Prakash tütreid ümber ja lavastasid vanavanematele piiblitlugusid ning Prakash tõlkis. Hingamispäeviti käisid Prakash vanemad perega koos kirikus, kuigi nad ei saanud inglise keelest aru. Prakash tõlkis ja selgitas, mis toimub, ning see murdis mõnegi eelarvamuste barjääri.

Prakash vanemad jäid enne Nepali tagasi pöördumist aastaks poja juurde. Mõlemad tunnistasid, et usuvad Jeesusesse, kuid Prakash isa, Prem Lal, kartis, mida ütleksid külalanelikud, kui ta avalikult usku tunnistaks. Ning korraliku Aasia naisena ei teinud Dhana otsust Kristuse poolt, kui tema abikaasa seda ei teinud.

Mõne aasta pärast suri Prem Lal ootamatult, jättes Dhana perekonna vaimulikuks peaks. Ta meenutas, mida poeg oli Kristusest õpetanud ja elas usu järgi, mida mõistis.

2006. aastal tulid Prakash, tema naine ja mõned sõbrad Nepali piibliseminari pidama. Dhana käis igal õhtul kohal. Kui ta rääkis pojale, et soovib saada kristlaseks, tuletas poeg meelde, et kristlased ei osale jumalakujude kummardamise rituaalides. “Kas sa hakkad sellest puudust tundma?” küsis poeg leebelt.

“Ei,” vastas Dhana. Ta oli kindlalt otsustanud järgida Jeesust.

Ja nii astuski Dhana päikeselisel hingamispäeval jökke, et surra vana elu jaoks ja sündida Jumala perekonda. Veel üks tema poegadest oli saanud kristlaseks ja ka noorim poeg avaldas soovi ristitud saada. Kindlasti teevad sama ka ülejäänud pereliikmed.

Dhana astus tagasi jõekaldale ning ta sai teki ja pereliikmete südamliku embuse. Ta oli rahul. See päev oli võimalik tänu Prakashil murtud lubadusele vältida kristlasi. Dhana ei kohta taevast mitte ainult Jeesust, vaid ka paljusid pereliikmeid. Mida võiks üks ema veel tahta!

Sherry ja Prakash Shrestha on arstid Ameerika Ühendriikide keskosas.

10. november 2007

India

Armastus ei anna kunagi alla

Chandra Sekaran

Poisikesepõlvest peale oli Chandral kaks soovi: saada kristlaseks ja juhtida oma pere Kristuse juurde.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Minu vanemad õpetasid mind palvetama jumalakujude poole meie kodu lähedal asuvas templis Lõuna-Indias. Me tõime ohvriandideks lilli ja viirukit, palusime asju, mida soovisime ning tänasime jumalakujusid, kui meie elus midagi head juhtus.

Ent kuigi ma olin noor, kahtlesin, kas jumalakujudel on võimu elu ja surma üle. Need polnud ju midagi muud kui inimeste poolt puust ja kivist nikerdatud kujud. Ma palvetasin nende poole ainult vanematele meelehea valmistamiseks.

Ma olin umbes 10-aastane, kui kuulsin esimest korda Jeesuse nime. Ma ei teadnud Jeesusest midagi, peale selle, et Ta on elav ja Teda pole kivikujuna olemas. Mingil kombel – praegu arvan ma, et see oli Püha Vaimu kaudu – veendusin ma, et Jeesus on tõeline Jumal. Ma teadsin Jeesusest ja kristlusest väga vähe; ma lihtsalt uskusin. Kui ma läksin vanematega templisse, palvetasin ma kujude asemel Jeesuse poole.

Ma sain teada, et Jeesus on kristlaste asi, seepärast hiilisin läheduses asuvasse kristlikku kirikusse. Ma astusin sisse ja olin

üllatunud, kui leidsin kõikjal kujud seismas! “*Miks need kujud?*” imestasin ma. “*Kas kristlased teenivad oma Jumalat samal kombel kui meie ebajumalaid?*” Ma palvetasin, sest selleks olin ma tulnud, ning siis pöördusin ümber ja lahkusin.

Kui ma ülikooli lõpetasin, kutsusin mu vanemad sugulasi meiega koos templisse, et tänada jumalaid minu edu eest. Ma armastasin oma vanemad, kuid ma ei uskunud jumalatesse, mida kujud esindasid.

“Me ei pea minema kujusid tänama,” ütlesin ma viisakalt. “Tähistame lihtsalt koos sugulastega kodus.”

“Mis sa nüüd räägid?” heitis isa mulle altkulmu pilgu.

“Palun,” käisin ma peale. “Ma armastan teid ja teeksin teie heaks mida iganes, välja arvatud kujude poole palvetamine. Igas muus eluaspektis kuulan ma teie sõna, kuid ärge palun sundige mind kujusid kummardama.” Vanemad olid vihased. Nad tõrelesid minuga, kuid ei suutnud sundida mind kujusid kummardama.

Ma olen kangekaelne inimene ega loobu sellest, mille olen otsustanud täide viia. Ning ma otsustasin, et tahan välja uurida, kes Jeesus on ja mida Ta oma järgijatelt ootab. Selleks oli mul vaja rohkem Jeesusest ja kristlusest teada saada. Ma hakkasin igale kristlasele, keda kohtasin, esitama küsimusi Jeesuse ja Piibli kohta. Ma sain teada, kui väga erinevalt kristlased Jumalat teenivad. Saadud vastused ei rahuldanud mind tegelikult, kuid julguse kaotamise asemel jätkasin otsinguid.

Me kolisime teise linna elama ning ma sain teada, et meie naabrid on kristlased. Ühel päeval palusin naabril rääkida, mida ta usub. Ta tegi seda. Punkt punkti haaval jutustas ta mulle, kuidas patt maailmas alguse sai, kes on Jeesus, miks Ta sellesse maailma elama – ja surema – tuli ning et Ta läks tagasi taevasse, et kosta meie eest oma Isa, Jumala juures. Ta vastas igale minu esitatud küsimusele, näidates tekste Piiblist. See avaldas mulle muljet!

“Kas ma võin tulla teie kirikusse?” küsisin ma. Ta oli hea meelega nõus ja lisas: “Kuidas oleks sellel laupäeval?”

Sel nädalal läksin naabri ja tema perega kirikusse. Mul oli oma arusaamine, milline peaks kristlik kirik olema – lihtne, ilma uhkete asjade ja kaunistusteta, mis juhiks eemale Jeesuse teenimiselt. Seni ei olnud ma sellist kirikut leidnud, kuid ma ei olnud veel lootust kaotanud. Kui me sel hommikul adventkirikusse astusime, olin ma hämmastunud. Inimesed olid sõbralikud; nad tervitasid mind siiralt, nad olid alandlikud ja lihtsad nagu nende kirikki! Palved, laulud ja pastori jutlus suunasid mu mõtted Jeesusele.

Ma tahtsin sellesse kirikusse tagasi minna ning ma hakkasin ootama hingamispäeva rohkem kui ühtegi teist nädalapäeva. Ma lugesin Piiblit ja palvetasin uue entusiasmiga, sest tundsin, et olen leidnud Jumala tõelise koguduse, selle, mida olin otsinud. Ma hakkasin pastoriga Piiblit uurima ja valmistusin kristlasena adventkogudusega ristimises ühinema.

Kuid kodus ei olnud lood üldse hästi. Ma olin usu suhtes ise otsustamiseks piisavalt vana, kuid ma elasin ikka veel vanematekodus. Ja nad tundisid, et minu huvi kristluse vastu on nende usu eitamine. Seepärast hoidsin oma uued tõekspidamised võimalikult kaua salajas. Ma tahtsin Piiblist kõike teada, et suudaksid vanemate küsimustele sama hästi vastata, kui naaber minu omadele oli vastanud.

Kuid mu vanemad said teada kiiremini, kui ma olin lootnud, ning nad tegid mu elu raskeks. Nad karjusid minu peale, peksid mind, sülitasid minu suunas ning rebisid katki mu Piibli ja teisi vaimulikke raamatuid. Lõpuks ajasid nad mu kodust minema.

Aga tänu Jumalale, koguduseliikmed toetasid mind ja aitasid mul usus kindlaks jääda. Mu pere ei tahtnud mind enam näha, kui ma jään kristlusele kindlaks. Kuid ma ei olnud pühendanud end ainult kristlaseks saamisele, vaid ka vanemate Kristuse juurde juhtimisele. Minu teine soov tundus võimatuks, ent ma ei andnud alla. Ma olin kindlalt otsustanud näidata oma perele Jumala armastust ning lootsin neid ühel päeval kirikusse kutsuda.

Lõpuks läksin ma koju tagasi. Ma sain uue Piibli, kuid hoidsin seda naabri juures. Ma soovisin jääda ustavaks Jumalale ilma

vanemaid provotseerimata, näidates neile Jumala armastust oma tegudega. Armastuse ja kannatlikkusega lootsin võita nende südamed Kristusele.

Vanemad nägid, kui viisakas ja hooliv ma olin ning nad arvasid, et olen oma segastest ideedest loobunud. Aga kui ma mainisin Jeesuse nime, katsid nad kõrvad ja jooksid toast välja.

Mind ristiti mu sünnipäeval. Ma sündisin tõeliselt uuesti. Jumala väe abil pidasin vastu pere pidevatele solvangutele ja tagakiusamisele. Ma palvetasin nende pärast iga päev.

Vanemad korraldasid mulle hinduistist tütarlapsel pulmad, lootes, et neiu suudab mõjutada mind kristlusest loobuma. Kuid asi läks hoopis teistpidi ning enne abiellumist pöördus neiu kristlusesse.

Neli aastat palvetasime naisega minu pere pärast. Ja ühel päeval, kui ma mainisin Jeesuse nime, ei läinud keegi toast välja. Ma kutsusin pastori perele külla ja minu imestuseks kuulasid nad pastorit. Ja kui pastor palus neil oma elu Jeesusele anda, olid nad kõik nõus! Nad kõik said ristitud ja praegu teenime koos Jumalat väikeses adventkirikus meie kodu lähedal. Praegu on mu vanemad, õed, nende mehed ja lapsed ustavad seitsmenda päeva adventkoguduse liikmed.

Inimeste Jeesuse juurde juhtimiseks on vaja isiklikku kontakti. See vajab meie aega ja pühendumist. Osa pühendumisest on misjoniannetused, mida kasutatakse inimeste Jeesuse juurde juhtimiseks kogu Indias. Aitäh teie ustavuse eest.

***R.Chandra Sekaran** on õpetaja Thanjavuris Tamil Nadu osariigis Indias.*

17. november 2007

India

Hääl taevast

Sarat Dash

Ta oli teeninud oma isa kirikus noorusest alates. Siis kuulis ta Piiblist sõnumit, mida ta kunagi varem polnud kuulnud.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Üksteist aastat tagasi sõitsin külateel jalgrattaga, kui kuulsin häält ütlevat: “Jeesus tuleb tagasi ja seda üsna varsti.” Hääl oli nii mõjuv ja hästi kuulda, et ma peatasin jalgratta. “*Kes seda ütles?*” mõtlesin ma. “*Kes tuleks meie külla sellise sõnumiga?*”

Ma olin selle küla protestantliku kiriku juht ja pidasin ennast õpetatud kristlaseks. Kuid ma ei olnud kuulnud kunagi kedagi sellise veendumusega kuulutavat, et Jeesus tuleb peagi tagasi.

Ma nägin lähedal ühte maja ning inimeste gruppi istumas maja taga puu all. Kui ma majale lähemale jõudsin, nägin inimestele üht meest kõnelevat. Siis nägin ma tema nägu. See helendas, kui mees Jeesusest rääkis. Ma seisin grupi juures rohkem kui tund, kuulates meest väe ja veendumusega kõnelemas. Sõnum pani mu südame hõõguma. Ma ei olnud kunagi varem midagi sellist kuulnud.

Koosoleku lõppedes läksin kõneleja juurde. “Kes sa oled?” küsisin ma.

“Ma olen kohaliku seitsmenda päeva adventistide koguduse pastor,” vastas mees. “Ja kes sina oled?”

“Mina olen selle piirkonna protestantliku kiriku sekretär,” ütlesin ma. “Minu alluvuses on 31 kirikut. Ma soovin kutsuda sind neisse kirikutesse jutlustama.”

Pastor oli nõus minu kirikutes jutlustama. Ma korraldasin nii, et ta reisis kogu piirkonnas ja jutlustas kirikus, kus parajasti jutlustajat polnud. Ma käisin temaga kaasas ja tutvustasin teda igale kogudusele.

Pastor jutlustas erinevates kirikutes mitmeid erinevaid jutlusi, kuid need sisaldasid alati midagi hingamispäeva või Jeesuse teise tulemise kohta. Ma hakkasin mõistma, et olin neljandast käsust üle astunud.

Ma uurisin pastoriga koos hingamispäeva, kuni ma suutsin ka ise sõnumit kuulutada. Ma oskasin näidata Piiblist, miks laupäev on Jumala teenimise päev. Kuid läks veel seitse aastat, enne kui veendusin, et adventkogudusse ristimine on Jeesuse järgimiseks vajalik samm.

Kui ma palusin pastorilt ristimist, soovitas ta mul kutsuda oma pere ja sõbrad kokku ja anda neile võimalus olla ristimise tunnistajaiks. Ma olin sellega nõus. Aga kui mu vana isa kuulis, et ma kavatsen saada ristitud, sai ta väga pahaseks. Tema oli rajanud kiriku, mille sekretär ma olin, ning ta tundis, et ma reedan perekonna kiriku. Ta ütles, et kui mind ristitakse, siis ütleb ta minust lahti ja ma ei tohi enam tema majja tulla. Lisaks lubas ta mult ära võtta 31 kirikut, mida juhatastin, kui ma järgin oma südametunnistust.

Kuid isa oli õpetanud mind usku järgima ja ma teadsin, et ma pean tegema läbi ristimise, et järgida *kõiki* Jumala õpetusi. Õnneks ei võtnud mu naine ja teised pereliikmed minu otsust nii raskelt nagu isa.

Mind ristiti ja ma hakkasin reisima linnast linna, kuulutades sõnumit, mida olin armastama hakanud. Ma rääkisin sellest kõigis kirikutes, mille mu isa oli rajanud ja mida ma kunagi olin juhtinud. Kogudused reageerisid erinevalt.

Ühes kirikus, kus ma jutlustasin, jagunes kogudus kaheks. Umbes 150 inimest 70 perekonnast soovisid saada ristitud. Kuid umbes sama paljud ei tahtnud neid uusi tõdesid järgida. Kogudus lõhenes. Konflikti

vältimiseks otsisid vastpöördunud ristimiseks valmistumise ajaks teise koha jumalateenistusteks. Samal ajal toimuvad ülejäänud koguduse jumalateenistused nii nagu alati.

Kuid kahes teises kirikus võttis terve kogudus adventusu vastu. Usklikud soovivad anda oma kirikuhooned adventkogudusele.

Pärast kallihinnalisest tõest rääkimist kogudustes, kus ma varem olin õpetanud, hakkasin ma evangeeliumi kuulutamiseks sõitma teistesse küladesse. Jumal tagas selle, et igas linnas ja külas oli keegi, kes pakkus mulle öömaja ja toidupoolist.

Inimesed kuulavad sõnumit innukalt. Nad teavad, et kuulevad Jumala tõesid, ning paljud võtavad need vastu. Ühes neljakülalises rühmas võttis adventusu vastu 300 inimest ja nad ootavad ristimist. Kuid riiklike seaduste tõttu peavad vastpöördunud ootama, kuni nad viiakse teise piirkonda, kus võib neid avalikult ristida. Ma võtsin aega selle uue koguduse kohalike juhtide koolitamiseks.

Raske ja üksildane on olla nii palju perest eemal. Sel ajal, kui mina reisin ringi häid sõnumeid kuulutades, elavad mu naine ja lapsed mu vanemate juures. Isa ei luba mind majja, kuid ta annab kodu mu naisele ja lastele. Ja ta lubab adventpastoril külas käia. Pastor uuris mu perega Piiblit ning nüüd sai minu naisest usklik ja ta tunnistab oma usust teistele. Üks minu tütardest ja üks poegadest on ristitud ning mu tütremees valmistub ristimiseks.

Hingamispäeval tulevad mõned naabrid, et koos jumalateenistust pidada. Ka minu ema ühineb väikse grupiga. Ma olen liigutatud sellest, kuidas mu pereliikmed võtavad vastu sõnumi, mida ma nii väga armastan.

Kord küsis mu isa: “Kui sa otsustasid järgida seda pastorit, kaotasid sa perekonna ja 31 kirikut. Mida sa saavutasid?”

Tänu Jumalale, ma saan näidata talle 300 inimest, kes ootavad ristimist. Ma saan näidata talle kogudusi, kes on nõus koos adventusku minema. Ma soovin viia oma isa sinna, kus need inimesed Jumalat teenivad ning näidata talle auhinda, mille Jumal on andnud mulle Jeesuse ja sõnumi eest, mida ma armastan.

Kui mind meie pere kodust neli aastat tagasi välja aeti, oli mul taskus ainult 21 ruupiat (u 5 krooni). Kuid Jumal on mind õnnistanud ja ma pole kunagi nälga tundnud, ükskõik kus ma jutlustan. Jumal on hoolitsenud ka minu naise ja laste eest.

Ma olen olnud koguduse juht teismeeast peale. Minu kutsumus ei ole muutunud, ainult kogudus.

Täna teie ustavate misjoniannetuste eest, mis aitavad mul leida tõe ja aitavad nüüd sadadel inimestel rohkem Jeesusest kuulda.

***Sarat Dash** on evangelist Orissa osariigis Indias.*

24. november 2007

Bhutan

Vaikselt Jumala tööd tehes

Deep Thapa

Kuidas juhtida inimesi Jeesuse juurde riigis, kus kristlust ei tunnistata ja kus kellegi usku pööramine on seadusevastane?

Bhutani kuningriik on väike riik India ja Tiibeti vahel. Bhutani mäed on suursugused, õhk on puhas ja inimesed rõõmsameelsed. Seal ei ole kerjuseid ja pisivargaid ega vägivaldseid kuritegusid ning inimeste ohutus on tagatud. Suurem osa Bhutani elanikest on põlluvõi karjapidajad, sest Bhutan on põllumajanduslik riik, kus on vähe tööstust.

Bhutan nimetab end budistlikuks riigiks ja umbes 75% elanikest järgivad tiibeti budismi. Ülejäänud järgivad segu budismist ja lõunas asuva India põhireligioonist hinduismist. Kristlusel on Bhutanis väike mõjuvõim.

Bhutani elanikud on lihtsad ja sõbralikud. Nad on loomult tublid töötægijad, hoides oma loomakarju või kasvatades vilja, mis kõrgub mäenõlvadel. Adventkogudus alustas Bhutanis tööd 1991. aastal, kuid töö oli raske. Kuigi Bhutani ei lubatud kristlikke misjonäre, alustati tööd bhutanlaste hulgas, kes elasid üle piiri Indias. 2001. aastaks olid mõned Indias elavad bhutanlased usklikuks saanud. Üheksateist piiblitöölist uurib nende inimestega Piiblit. Mõned pöördunud on

läinud tagasi Bhutani usust tunnistama. 2006. aastal sai adventistiks umbes 12 bhutanlast. Järgnevalt nende vastpöördujate mõned kogemused.

Dema sündis Ida-Bhutanis. Tema vanemad on budistid. Dema lõpetas kooli kümnenda klassi oma kodulinna. Vanemad hakkasid tütrele otsima kooli, kus ta saaks õpinguid jätkata, sest Bhutanis on haridusvõimalusi vähe.

Sel ajal kohtus Dema evangelistiga, kes jutustas talle palju lugusid Piiblist. Nende jutustuste abil sai Dema teada maailma loomisest ja Jumala hingamispäevast. Ta hakkas mõistma, et on olemas elav Jumal, kes tegi maa ja kõik loodu, kaasa arvatud teda ennast, Jumal, kes armastab teda.

Dema vanemad otsustasid saata ta õppima Darjeelingu Põhja-Indias. Kuid evangelist kartis, et Dema unustab Darjeelingu selle, mida oli Jumala ja Piibli kohta teada saanud. Tal ei pruugi tulla enam teist võimalust Jeesust Kristust tundma õppida. Evangelist rääkis Demale adventinternaatkoolist Põhja-Indias, kus tüdruk saaks keskkooliõpingud lõpetada. Dema oli vaimustatud mõttest õppida kristlikus koolis ning ta hakkas palvetama, et vanemad muudaksid meelt Darjeelingu suhtes. Ta rääkis vanematele adventinternaatkoolist ja vanemad lubasidki teda sinna õppima. Jumal vastas Dema palvetele ja praegu õpib Dema adventkoolis, kus ta saab Jeesusest palju rohkem teada, kui see Bhutanis võimalik oleks olnud. Kooli juhtkond palvetab, et Dema võtaks Jeesuse oma Päästjaks vastu ja valmistuks Kristuse evangeeliumiga tagasi kodumaale minema.

Bindya on teismeline tütarlaps, kes elab teeistanduses Indias Bhutani piiri lähedal. Kolm-neli aastat tagasi sattus ta kurjade vaimude mõju alla. Kui demonid ta vallutasid, oli Bindya täiesti abitu, suutmata teha ise kõige lihtsamaidki asju. Bindya elu muutus masendavaks. Siis tulid teeistandusse, kus Bindya pere elas ja töötas, kaks evangelisti. Nad said teada Bindyat vaevavast probleemist ja külastasid tema kodu, et tema eest palvetada. Kaks meest laulsid perele mõne kristliku laulu. Seejärel nad palvetasid pere eest ja eriti

Bindya eest. Kui evangelistid kahe-kolme nädala pärast tagasi tulid, nägid nad selgeid märke Bindya paranemisest. Nad palvetasid jälle tema eest ning soovitasid vanematel uskuda, et taeva Jumal teeb nende tütre terveks, sest ainult Tema on tugevam kui kurjad vaimud, kes Bindyat vaevavad.

Kui pastor hiljuti perel külas käis, oli Bindya vanematel tütre tervise paranemise üle nii hea meel, et nad palusid pastoril Bindya kaasa võtta ja tema eest palvetada, kuni ta päris terveks saab.

Pastor võttis Bindya enda koju ja järgmisel hingamispäeval viis ta tüdruku kirikusse. Sel päeval tunnistas Bindya, et Jumal tegi ta kurjadest vaimudest terveks. Ta andis oma elu Jeesusale Kristusele ja palus, et koguduseliikmed tema pärast palvetaksid. Kogudus pühendas ta Jumalale.

Praegu valmistub Bindya ristimiseks ning 10 perekonda teestandusest, kus Bindya elab, soovivad rohkem teada Jumalast, kes on tugevam kui kurjad vaimud. Palun palvetage nende pärast.

David on Bhutanis töötav evangelist. Tema sõnul on seal mõned erinevate konfessioonide kristlikud kirikud. Kolm kuud tagasi piirkonnas kodusid külastades kohtus David Boraga, ühe 60-liikmelise koguduse juhiga. David tutvustas end seitsmenda päeva adventistina, mis äratas Boras huvi. Kes on seitsmenda päeva adventistid ja mida nad usuvad? Kaks meest vestlesid mõnda aega ning David selgitas mõningaid asju, mida adventistid usuvad. Bora oli ikka uudishimulik ja kaks meest hakkasid üksteisel külas käima, et Piibli tõdesid arutada. Nii tutvus Bora hingamispäevaga. Pärast hoolikat piiblitekstide uurimist veendus ta, et hingamispäev on siiski Jumala püha päev, algusaegadest muutmatult.

Kui piirkonna pastor tuli Davidi piirkonda pühaõhtusöömaega pidama, oli Bora kohal. Ta võttis rõõmuga osa sellest erilisest jumalateenistusest.

Bora oli veendunud, et laupäev on piibellik hingamispäeva ja ta õpetas seda oma kaasusklikele. 2006. aasta lõpus otsustas Bora kogudus hakata hingamispäeviti jumalateenistusi pidama. Tänu olgu

Jumalale! Vend Davidil on praegu palju tegemist, et õpetada neile uutele hingamispäevpidajatele teisi Piibli õpetusi, mida enamik kirikuid ei järgi.

Bhutanis on riigiusuks budism ja kristlust ei tunnistata. Bhutani elanike jaoks on usuvahetus seadusevastane, seepärast on hingede võitmine riigis jätkuvalt raske ülesanne. Palun palvetage Lõuna-Aasia elanike pärast, et Jumal avaks ukSED neile toredatele inimestele, kohtumaks Päästjaga, keda neil ei ole seni olnud võimalik tunda.

Head sõnumid on, et hoolimata neist raskustest tulevad Bhutani elanikud Jeesuse jalge ette. Meil on vaja rohkem piiblitöölisi, mehi ja naisi. Palun mõelge Jumala töö peale Bhutani elanike hulgas.

Deep Thapa on Bhutani misjonipõllu maailmamisjoni projektide juht.

1. detsember 2007

India

Jumalik tuli

Divijohn Sodongi

Kui Divijohn õppis tundma tõde Jeesusest, ei saanud miski teda peatada. Ta on mees, kelles on jumalik tuli.

Suurem osa selle väikese Ida-India küla elanikest pidasid end juba kristlasteks, kui kaks meest nende külla tulid. Mehed tulid pühapäeval kirikusse ja olid koos kogudusega jumalateenistusel. Pärast teenistust tutvustasid mehed end. Üks liikmetest oli Divijohn, lahke ja sõbralik mees. Kaks meest rääkisid Jumalast ja pakkusid Divijohnile kirjalikku piiblikursust. Uudishimulikult võttis Divijohn pakkumise vastu ja hakkas õppevihikuid täitma.

Oma üllatuseks leidis Divijohn rohkem küsimusi kui vastuseid ning kui grupp õppetükke arutama kogunes, tõi Divijohn küsimused kuuldavale. Divijohn esitas rohkem küsimusi kui keegi teine kursustel osalejaist. “Miks adventistid peavad laupäeva, samal ajal kui teised kristlased peavad pühapäeva?” “Mis juhtub inimestega, kui nad surevad?” “Kuidas inimesed taevasse saavad?” “Kes kirjutab Piibli?” Küsimusi tundus olevat lõputu hulk, kuid pastorid avasid Piibli ja vastasid järjest kõigile Divijohni küsimustele. Aja jooksul tegi Divijohn otsuse ja sai adventkogudusse ristitud. Ta oli oma külas esimene adventist, kuid üsna pea tõi Divijohn ka oma naise kogudusse.

Divijohn ei suutnud hoida endale asju, mida oli teada saanud. Ta tunnistas oma usust igal võimalusel külaelanikele ja julgustas neid Piiblit lugema ning Jumala tõde ise välja uurima.

Divijohni innukus ei jäänud tähelepanuta. Peagi kutsuti teda maailmamisjoni tööliseks. Ta oli nõus, sest talle meeldis oma usust rääkida. Pärast koolitust palus ta luba pöörduda tagasi tööle oma koduosariiki Orissasse.

Maailmamisjoni töölistele makstakse väikest stipendiumi, millest piisab kaubanduses või põllunduses teenitu toetamiseks. Kuid ainult selle tuluga on raske peret toita. Divijohn ei leidnud elamiseks maja piirkonnas, kuhu ta määrati, seepärast rentis ta soolalao. Ta ostis kasutatud jalgratta, et sõita ühest kohast teise usku tunnistama.

Ajad olid rasked ja väike pere pidi müüma oma vähese vara toidu ostmiseks. Siis jäi Divijohni naine haigeks ja nende väike laps suri. Kuid saatana rünnakud ei suutnud Divijohni tema tööst eemal hoida. Ta töötas väsimatult selles piirkonnas inimestele evangeeliumi kuulutades. Esimesel maailmamisjoni töölisena töötamise aastal valmistas Divijohn ristimiseks ette 60 inimest.

Ja 16 aasta jooksul, mil Divijohn on töötanud, on ta juhtinud rohkem kui 900 inimest Issanda juurde ja rajanud 28 kogudust. Kuna ta ei suuda ise kõigi nende koguduste eest hoolt kanda, on ta koolitanud koguduseliikmeid ise oma kogudusi juhtima.

Divijohn hoolib siiralt inimestest ja püüab nende vajadusi rahuldada. Ta kannab kaasas kohvrit lihtsate ravimitega ning ravib haigusi palve ja ravimitega. Kui ta inimeste eest palvetab, julgustab ta neid uskuma, et Jumal teeb nad terveks. Kord leidis Divijohn raskes malaarias mehe, kes ei saanud endale meditsiinilist abi lubada. Ka tema naabritel ei olnud raha ning seepärast panid nad mehe maha lamama ja jätsid ta surema. Divijohn küsis, miks mees maas lamab, ja külaelanikud selgitasid asja. Nad küsisid, kas ta ei saaks meest terveks teha. Divijohn rääkis neile ausalt, et tal pole väge tervistamiseks, kuid Jumalal on lõpmatu vägi. Innukate palvete ja looduslike vahenditega aitas Divijohn mehel paraneda. Külaelanikud nägid

Divijohni Jumala väge ja kuulasid tema tunnistust. Aja jooksul said 35 inimest selles külas ristitud.

Piirkonnas, kus on vähe meditsiinasutusi ja kus inimestel ei ole arsti juurde minemiseks raha, on Divijohni palve ja raviv hoolitsus elupäästev. Paljud on valmis kuulama evangeeliumi, kui nad on näinud, mida Jumal võib nende heaks teha. Kuid isegi need, kes evangeeliumikuulutust vastu ei võta, peavad Divijohnist ja tema tööst lugu.

Ent on ka halbu päevi. Divijohni on taga kiusanud inimesed, kes ei soovi näha kristlust oma piirkonnas levimas. Teda on kuus korda vahistatud. Kuid isegi siin võib Jumal sekkuda. Üks mees, kes tema vastu hagi esitas, on nüüd adventist.

Divijohni on surmaga ähvardatud. Kui kohalik minister sai teada, et Divijohn kuulutab tema valitsuspiirkonnas kristlust, saatis ta mehed teda tapma. Kuid Jumal kaitses Divijohni ja tal õnnestus pääseda ohutusse kohta.

Tihti peale seisavad vastpöördunud silmitsi tõsise tagakiusamisega pere ja naabrite poolt. Mõned on koju tulles leidnud oma maja maani maha põletatult; teisi on sunnitud jooma lemmasõnnikuga saastatud vett. Mõnes külas keelavad protestijad kristlastel külakaevu kasutada, surnuid külakalmistule matta või isegi külaõhku hingata. Sellistel aegadel julgustab Divijohn uusi usklikke kindlaks jääma, kinnitades, et elamine – isegi kannatamine – Kristusele on seda väärt.

Divijohn on hea näide. Ta kavatseb jätkata Jumala teenimist, hoolimata ohtudest, ohvritest ja vaesusest. “See on mu kutsumus,” ütleb ta.

Kord kohtus Divijohn ühe külavanemaga ja rääkis talle Jumala armastusest. “Kes on Jeesus?” küsis mees.

“Jeesus on tõeline Jumal,” vastas Divijohn. “Ta ei nõua ohvreid ega kujusid. Ta soovib ainult sinu armastust ja kuulekust.” Külavanem oli huvitatud. Enamik külaelanikke olid vaesed, kuid nad kulutasid palju raha ebajumalatele, alkoholile ja hasartmängudele. Külavanem nägi, et adventkristlased ei joo alkoholi ega mängi hasartmänge. “Kristlasena saaksin ma raha säästa,” ütles ta Divijohnile. Suur hulk

külaelanikke kuulas, kui Divijohn neile Jumala armastusest rääkis. Piibliuurimiste seeria lõpus ristiti 80 inimest. Nüüd elavad nad palju rahulikumat ja tervislikumat elu kui varem. Ja nad hoiavad ka raha kokku.

Hiljem rääkis külavanem oma nõbuga, poliitikuga, kes vihkas kristlasi. “Miks sa kristlasi nii väga vihkad?” küsis külavanem. “Nüüd ma tean, et meile valetati kõik need aastad. Kristlus on tõesti ebajumalateenimisest parem eluviis. Jumal õnnistab mind. Miks sa ise järele vaatama ei tule?”

Mehe nõbu käis kirikus ainult ühe korra, enne kui ühines piibliuurimisgrupiga. Nüüdseks on ta ristitud.

Mehe naabrid olid vihased, et kristlaste vihkajast kristlane sai. Nad püüdsid teda külast minema ajada, keelates tal tuld laenata ja külakaevu kasutada. Kuid mees oli kannatlik ning lõpuks ristiti tema tunnistuse tõttu veel seitse inimest. Praegu kuulutab ta ümbruskonna külates, et tuua veel inimesi Kristuse juurde.

Divijohn on hoitud nii headel kui halbadel aegadel. Ta jätkab usust tunnistamist ja õpetab inimestele, et Jumal armastab neid. Divijohni suguste inimeste abil levib Jumala armastus nagu lainevirvendus tiigis. Inimesed, kes õpivad tundma Jumalat ja Tema armastust, räägivad peagi seda oma sõpradele ja naabritele, kes omakorda kannavad seda edasi oma tuttavatele.

Meie misjoniannetused aitavad hoida töös maailmamisjoni töölisi nagu Divijohn ja sajad teised, kes töötavad kogu Indias, kus evangeelium levib nagu kulutuli.

***Divijohn Sodongi** on maailmamisjoni tööline
Orissa osariigis Indias.*

8. detsember 2007
India

Kadunud kott

Paul Sahoo

Ta oli vastpöördunud kristlane ja nüüd oli ta kaotanud väärtusliku koti. Kuidas ta suudab selle omanikule korvata?

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Ma olen pärit suurest perekonnast Ida-Indias. Minu isa on sügavalt religioosne mees. Ta kummardab jumalakujusid iga päev ning tal on üks eriline kivi, mida ta kummardab. Iga päev peseb ta kivi ja joob pesemiseks kasutatud vee ära. Ta sundis ka mind ja mu vendi seda vett jooma, kuigi me ei mõistnud kunagi, kuidas see meid aitab. Me kuuletusime, kuid vahel palve ajal leidsin ma end palumas: “Jumal, kui sa olemas oled, näita mulle, kes sa oled.”

Ühel päeval väikesesse poodi sisenedes kuulsin üht meest poepidajaga rääkimas. Ma kuulasin nende vestlust ja peagi mõistsin, et külaline rääkis poepidajale tervislikust eluviisist ja elavast Jumalast “*Elavast Jumalast!*” mõtlesin ma endamisi. “*Niisiis on tõesti olemas elav Jumal!*” Ma tahtsin rohkem teada saada.

Ma sain teada, et külaline oli kristlik pastor ja et ta korraldas noorteklubi. Ta pöördus minu poole ja kutsus mind liikmeks! Ma ühinesin klubiga meeleldi.

See pastori klubi käis iga päev koos loengutel tervisest, hügieenist,

peresuhetest. Veel koristasime küla avalikke kohti. Pastor ütles, et nii saame aidata meie kogukonda.

Ma jäin tahapoole ja esitasin pastorile küsimusi. Nii palju asju oli, millest ma aru ei saanud. Ma esitasin sel päeval palju küsimusi ja pastor vastas neile kõigile. Siis esitas pastor mulle küsimuse: “Kas ma võin tulla sinu koju ja vestelda sinu perekonnaga?”

Ma ütlesin talle, kus ma elan ja kutsusin ta külla. Ta tuli ja vestles perega. Siis pakkus ta, et palvetab meiega. Peagi käis ta meie juures regulaarselt.

Meie õlgedest maja oli ehitatud riigimaale, sest meil ei olnud raha endale maa ostmiseks. Ühel päeval saatis linnavalitsus buldooserid riigimaal asuvate ehitiste lammutamiseks.

Kõik kartsid ega teadnud, mida teha. Ma jooksin pastorile rääkima, mis toimub, ja pastor kiirustas linnapea juurde selgitama, et meil pole teist kohta elamiseks. Siis palus ta, et sellel riigimaal asuvad elamud jääksid alles. Samal ajal palvetasin ma, et Jumal säästaks meie kodu.

Buldooserid seisid ümber hoonete, inimesed jooksid siia-sinna, nuttes ja püüdes oma vähest vara päästa. Äkitselt pandi buldooseri mootorid seisma. Majad olid päästetud, vähemalt selleks korraks. Inimesed kallistasid üksteist.

Ma rääkisin perele, et pastor läks linnavalitsusse ning Jumal vastas meie palvetele ja säästis meie kodu. Perekond noogutas nõusolekuks. Varsti pärast seda ristiti mind adventkogudusse.

Ma soovisin saada kirjandusevangelistiks, et jagada oma tunnistust teiste inimestega. Ma hakkasin töötama koos kogenud kirjandusevangelistiga, kes õpetas mulle, kuidas vestelda inimestega ja kuidas raamatuid müüa.

Oli olnud tõine päev ja me olime väsinud. Peatasime motorikša (kolmerattaline takso), et koju saada. Koju sõites vestlesime päeva sündmustest. Kui me kohale jõudsime, astusime rikkast välja ja rikša sõitis edasi.

Kui me olime mõne minuti majas olnud, vaatas teine kirjandusevangelist ringi “Kus mu kott on?” küsis ta.

Ma vaatasin talle hetke otsa, siis kogelesin: “Ma arvasin, et see on sinu käes.” Ma nägin ta näoilme, et ta oli tõeliselt õnnetu koti kadumise pärast.

“Arvatavasti jätsime selle rikkasse,” ohkas ta lootusetul ilmel tooli vajudes. “Seal olid kõik mu raamatud ja meie täna teenitud raha.”

Linnas oli sadu rikkasid ning selle ühe leidmine, millega meie sõitsime, oli peaaegu võimatu. Polnud midagi muud teha, kui teatada kaotusest politseile.

“Kas te oskate nimetada selle motorikša erilisi tundemärke?” küsis politsei. Raputasime pead. “Te olete kristlased, eks?” Noogutasime, imestades, mis on sellel meie kaotusega pistmist. “Siis soovitan teil paluda Jumala abi. Meie ei saa midagi teha.”

Mina ja mu sõber ei tahtnud pastorile rääkida hinnalise koti ja selle sisu kaotusest, kuid me mõistsime, et peame. Niisiis läksime pastori juurde ja rääkisime talle. Pastor ütles: “Inimlikult võttes on koti tagasisaamine võimatu. Kuid võib-olla teeb Jumal meie heaks midagi võimatut.” Me palvetasime koos, et Jumal aitaks koti tagasi saada.

Kuid me panime ka oma energia koti otsimisele. Kohtasime kedagi, kes oli näinud, kuhu rikša pärast meie väljumist edasi sõitis, seepärast hakkasime koputama ustele ja esitama küsimusi. Kolm päeva rääkisime inimestega ja otsisime, kuid ei leidnud ühtegi juhtlõnga, mis meid koti juurde oleks juhtinud.

Kui me neljandal hommikul palvetasime, ütles pastor: “Jumal ütles mulle selle inimese nime, kes teab koti kohta.” Läksime koos pastori kirjeldatud tänavanurgale. Leidsime seal ühe noormehe seismas.

“Rikšajuhi on kott, mis kuulub neile noormeestele,” ütles pastor mehele. “Me usume, et sa tead seda rikšajuhti.”

Mees ütles: “Ma toon teile kahe päeva pärast koti.”

Kahe päeva pärast tuli mees tagasi, kuid ilma kotita. “Rikšajuht, kelle käes on kott, lahkus linnast oma kodukülla,” ütles mees. “Ma ei suutnud veenda teda tagasi tulema.”

Pastor kogus mõned koguduseliikmed ja me läksime koos nimetatud külla. Meie teejuht juhatas meid mehe majani ja pastor koputas uksele. Uks avanes.

“Kas teil on nahkkott, mis jäeti teie riksasse kuus päeva tagasi?” küsis pastor. Uksel seisev mees raputas pead ja ütles, et ei tea kotist midagi. Kuid me nägime keset põrandat suurt puukasti. Astusime majja ja võtsime kastilt kaane, tõstsime välja mõned ajalehed ja leidsime ikka veel lukus nahkkoti.

“Suur tänu, et hoidsite selle koti meie jaoks ilusti alles,” ütles pastor. Terve kodutee laulsime kiituslaule. Kui ma rääkisin perele, kuidas Jumal juhtis meid kadunud kotini, avaldas see ka neile muljet. Minu vennad ühinesid minuga ristimiseks ettevalmistuse piibliuurimises. Aja jooksul saime kõik ristitud.

Jumal kasutab oma nime austamiseks erinevaid mooduseid. Käesoleval juhul kasutas Jumal kadunud kotti, et kinnitada minu usku ning juhtida mind ja mu vendi kogudusse.

Seni on mul olnud nii häid kui halbu kogemusi. Tagasi vaadates näen Jumala kätt oma elus. Kui ma mõtlen, kui imeliselt on Jumal minu elus tegutsenud, soovin ma Tema armastusest kõigile rääkida.

*Paul Sahoo (28) tunnistab oma usust Bhubaneswaris
Orissa osariigis Indias.*

15. detsember 2007

India

Nähes valgust

Babulu Suna

Alguses pilkas ta pastorit, kes püüdis inimestele uut Jumalat tutvustada. Aga kui ta avas oma südame, mõistis ta, et see uus Jumal on Elav Jumal.

Babulu elab vaeses põllumajanduskülas Ida-Indias. Vanemate vaesus sundis Babulut palvetama jumalate poole lahenduse pärast. Aga ükskõik kui sageli või kui innukalt ta ka ei palvetanud, tema palved jäid vastusetu. Ta hakkas mõtlema: *“Kas need jumalad on ikka tõelised jumalad? Kui on, siis miks me peame nii palju kannatama?”*

Ühel päeval nägi Babulu tänaval kristlikku pastorit rääkimas elavast taeva Jumalast. Pastori kohalolek tegi ta vihaseks. “Miks sa räägid siin võõrast jumalast?” karjus Babulu pastori peale. “Meil on oma jumalad. Me ei taha sinu religiooni. Mine ära ja jäta meid rahule!”

Pastor ei saanud pahaseks ega karjunud Babulu peale. Ta kuulas vaikselt ja kui Babulu lõpetas, ütles mees: “Taeva Jumal on tõeline ja elav Jumal. Ta armastab indiaalasi nii väga, et suri nende eest. Ma pean rääkima oma rahvale elavast Jumalast, et nad saaksid ise otsustada, kas nad soovivad teenida Teda või jumalakujusid.”

Babulu pöördus ja läks koju, mõeldes pastori sõnadele. Sel ööl ei saanud ta und. Mõtted keerlesid ta peas. *“Kas kristlaste Jumal*

võib olla tõeline Jumal?” mõtles Babulu. “Kas ta on tõesti vägevam kui meie jumalad? Kas kristlaste Jumal hoolib tõesti minust, vaesest India poisist?” Tund tunni järel juurdles mõistus selle uue Jumala kallal. “Kui see kristlaste Jumal on tõeline Jumal, siis ma mõistan, miks teised jumalad ei vastanud mu palvetele.” Tasapisi hakkas see loogilisena tunduma.

Järgmisel hommikul läks Babulu pastori maja juurde ja koputas uksele.

Kui pastor nägi uksele Babulut, käis üle tema näo hirmuvälgatus. Kuid pastor kutsus Babulu sisse ja küsis: “Mida ma saan sinu heaks teha?”

“Ma tahan sinu Jumalast teada,” vastas Babulu. “Ma mõistan nüüd, et minu jumalad ei ole minu jaoks midagi teinud. Mul ei ole rahu, ma ei ole õnnelik ja mu pere on ikka näljas, kuigi ma palvetan iga päev templis. Kuidas ma aru saan, kui Jumal on tõeline?”

Pastor tõmbas sügavalt hinge. Millest alustada? “Esiteks, tõeline Jumal peab olema vägev ja püha, täiuslik eeskuju, mida järgida. Kas sinu jumalad on puhtad ja pühad? Või tapavad nad inimesi ja neil on palju naisi?”

Babulu tunnistas, et jumalad, keda ta teenis, ei olnud puhtad ega pühad.

“Elav Jumal,” ütles pastor, “Jumal, keda mina teenin, on elus. Ta elab taevas. Kui inimesed tegid pattu, saatis minu Jumal oma ainsa Poja Jeesuse, kes elas täiuslikku elu ja näitas meile, kuidas elada. Ta tegi inimesi terveks ja õpetas neid Jumala jaoks elama, nagu Ta ise elas Jumala jaoks. Siis lasi Jeesus kurjadel inimestel end tappa, et meie saaksime Tema surma kaudu igavesti elada. Minu Jumal armastab meid nii väga.” Pastor nõjatus tooliseljale ja ootas.

Pisar tungis Babulu silma ja veeres vaikselt üle põse. “Täna sind, pastor,” ütles Babulu seistes. “Kas ma võin homme tagasi tulla?”

“Muidugi!” ütles pastor. “Palvetame koos ja palume Jumalal näidata sulle teed, mida sa peaksid käima.” Enne Babulu lahkumist palvetasid nad kahekesi.

Koju minnes mõtles Babulu pastori sõnadele. *“Kas Jumal, kellest pastor rääkis, on tõeline Jumal? Tundub imelik, et Ta ei oota minult muud kui ainult pühendumist.”*

Järgmisel päeval läks Babulu pastori juurde tagasi, et rohkem teada saada. “Jumal kuuleb, kui sa Temaga räägid,” ütles pastor. “Sa võid Talle rääkida kõigest ning paluda Tema nõu ja abi asjades, mis sulle muret teevad. Räägi Jumalaga nii, nagu lähedase sõbraga,” selgitas ta. “Räägi Temaga lugupidavalt, sest Ta on universumi Looja, kuid Ta mõistab, kui sa oled ärritatud või solvunud.” Pastor näitas Babulule, kuidas palvetada. Iga päev käis Babulu pastori juures palvetamas ja Jumalast kuulamas.

Siis ühel päeva põllul töötades torkas terav oks talle silma. Silm hakkas vett ja verd jooksuma. Babulu läks arsti juurde, kes andis talle rohtu. Kuid silm läks paiste ja oli väga valus. Kui Babulu arsti juurde tagasi läks, ütles arst, et tal on vaja operatsiooni.

“Kuid mul ei ole raha,” ütles Babulu.

“Ma loodan, et sa ei jää silmast ilma,” ütles arst.

Babulu rääkis pastorile: “Ma kardan väga, et võin silmast ilma jääda. Kas sinu Jumal aitab mind?”

“Me võime paluda,” ütles pastor. “Jeesus tegi palju inimesi terveks ja Ta võib ka sind tervistada. Jumal ei vasta meie palvetele alati nii, nagu meie soovime, aga kui me Teda usaldame, teeb Ta nii, nagu on meie jaoks parim.”

Kaks meest palvetasid. Ja Babulu palvetas üksi olles. Ning tema silm paranes. Kui ta arsti juurde tagasi läks, oli arst hämmastunud. “Millist ravimit sa kasutasid?” küsis arst. “Haav on peaaegu paranenud.”

Babulu ütles arstile, et ta palvetas, kuid ei öelnud, millise jumala poole.

Babulu oli veendunud, et kristlaste Jumal on tõeline ja elav Jumal. Ta hakkas Piiblit lugema ja pastoriga jumalateenistustel käima. Lõpuks ometi tundis ta rahu, mis oli nii kaua kättesaamatuks jäänud.

Aga kui Babulu vanemad said teada, et Babulu palvetab kristlaste Jumala poole, said nad maruvihaseks. Kui Babulu üritas selgitada,

mida oli teada saanud, sülitas ema tema peale. “Sa ei ole mu poeg,” karjus ema. “Mine sellest majast ära!” Babulu isa võttis kirve ja ajas Babulu uksest välja.

Babulu haaras oma Piibli ja jooksis õe koju. Seal veetis ta päevad Piiblit lugedes ja Jeesuse poole palvetades. Kui vanemad teada said, kus ta on, tulid nad talle järele. “Palun tule koju,” ütles ema. “Jäta see rumalus ja tule pere juurde tagasi.”

Kuid Babulu oli veendunud, et oli leidnud tõelise ja elava Jumala. “Ma ei saa oma Jumalat maha jätta,” ütles Babulu kindlalt. “Ma tulen koju tagasi ainult siis, kui saan teenida Jumalat, kellesse ma usun.”

Lõpuks olid Babulu vanemad nõus, et ta võib edasi oma kristlikke tõekspidamisi järgida. Siis läks Babulu koju tagasi.

Babulu usk kasvas pidevalt. Ühel päeval, kui Babulu oli pastori juures, tuli sinna maailmamisjoni tööline. Ta osales nende pühendushetkes ja rääkis siis seitsmenda päeva hingamispäevast. Babulu uskus ning tema pastorist sõber andis oma õnnistuse Babulule uut sõpra järgida.

Babulu räägib Jumala tõest kõigile, keda kohtab, ning palvetab, et ka tema vanemad näeksid kunagi valgust, mida tema nägi.

Kogudus, kuhu Babulu kuulub, kasvab kiiresti. Uued usklikud kogunevad jumalateenistusteks väikestes palvelates, kodudes ja puude all. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab 20 selle piirkonna kogudusel saada lihtsa palvela jumalateenistusteks. Paluge Jumalat, et Ta näitaks, mida peaksite tegema, aitamaks Orissa osariigi elanikel Kristuses tugevaks kasvada.

***Babulu Suna** on turvamees ja farmer Samalpuris Orissa osariigis Indias.*

22. detsember 2007

Ghana

Taevas sõlmitud abielu

Aby ja Sahana Kurian

Ta leidis usu, milles elada, aga kas Jumal annab talle ka abikaasa, kel on samad tõekspidamised?

Sahana armastas Jumalat sellest ajast, kui ta oli väike tüdruk, ning ta käis igal pühapäeval kirikus. Mõnikord soovis ta siiski, et jumalateenistused ei oleks nii kärarikkad ja ülevoolavad.

Sahana lõpetas õpingud ja võttis vastu õpetajakoha tütarlaste kolledžis. Ta elas koos vanematega, nagu on Indias tavaks. Ta teadis, et varsti valivad vanemad talle mehe.

Sahanale meeldis töö kolledžis ja ta sai seal palju sõpru. Eriti meeldis talle üks teine õpetaja Marina.

Ühel päeval jäi Marina haigeks ja viidi haiglasse. Sahana läks haiglasse sõpra vaatama. Marina palati ukse taga istudes kohtas ta meest, kes ka ootas. Nad hakkasid vestlema. Sahana sai teada, et mehe nimi on Michael ja et ta on kirjanik, kes kirjutab vaimulikke raamatuid. “Millisesse kirikusse sa kuulud?” küsis Sahana uudishimulikult.

“Ma olen seitsmenda päeva adventist,” ütles Michael.

Sahana tahtis rohkem selle mehe religioonist teada, kuid tema kultuuris ei ole vallalisel tütarlapsel sünnis meesterahvaga rohkem

kui mõni minut vestelda. Seepärast pidid tema küsimused ootama. Varsti sai ta Marina juurde minna.

Kuid Sahana ei suutnud heita kõrvale mõtteid sellest noormehest ja tema kirikust. Sahana oli Piiblit lugenud ja tal oli palju küsimusi. Talle tundus, et perekonna kirik ei vastanud tema küsimustele. Võib-olla Michaeli kirikus leiaks ta vastused. Sahana otsustas, et kui Marina paraneb, küsib ta Marinalt rohkem Michaeli ja tema usu kohta.

Kui Sahana Marinat jälle koolis nägi, kutsus ta sõbra kõrvale.

“Ma kohtasin sinu sõpra Michaeli, kui tulin sind haiglasse vaatama,” ütles Sahana. “Ta ütles, et ta on seitsmenda päeva adventist. Mida tähendab seitsmenda päeva adventist? Kas sa tead midagi sellest kirikust?”

“Veidi,” vastas Marina. “Ma olen nüüd umbes aasta adventkirikus käinud. Need inimesed peavad laupäeva, sest Piiblis on kästud seitsmendat päeva pühaks pidada.”

“Ah nii,” ütles Sahana üllatunult. “Ma olen lugenud Piiblist seitsmenda päeva kohta ja mul on palju küsimusi. Kas sa oskad neile vastata?”

Marina püüdis Sahana küsimustele vastata. Siis ta ütles: “Inimesed adventkirikus on nii sõbralikud ja lahked. Minu mees ühines kogudusega, aga kuna ma pean laupäeval töötama, siis ei ole ma ühinenud. Ma ei ole veel valmis oma tööst loobuma.”

“Kas selles kirikus räägitakse ka Taanieli ja Ilmutusraamatust?” küsis Sahana põnevusega. “Ma ei mõista neid ja ma tahaksin hea meelega teada, mida see kõik tähendab.”

Järgmisel päeval tõi Marina Sahanale materjale lugemiseks. Kui Sahana luges, oli ta üllatunud, kui selgeks said Taanieli ja Ilmutusraamat. Hiljem tõi Marina talle “Ajastute igatsuse”. Sahana luges selle kiiresti läbi, tundes Püha Vaimu mõjutusel, et see on tõde.

Sahana tahtis minna adventkirikusse ja näha ise, kas kirik ja koguduseliikmed vastavad ta ootustele. Kui mõlemal oli laupäev tööst vaba, viis Marina Sahana kirikusse. Kui nad kirikusse sisenesid, nägi Sahana Michaeli, meest, keda oli kohanud haiglas. Sahana oli üllatu-

nud, saades teada, et Michael on selle väikese koguduse juht.

Pärast kirikut ütles Sahana sõbrannale: “Inimesed on nii sõbralikud ja lahked. See kirik on just selline, nagu sa ütlesid. Ma tunnen, et olen viimaks oma vaimuliku kodu leidnud.”

Kui Sahana sel päeval kirikust koju läks, jutustas ta vanematele innukalt jumalateenistusest. Vanemad ei olnud kunagi seitsmenda päeva adventistidest kuulnud, seepärast selgitas Sahana neile mõningaid põhilisi tõekspidamisi ja rääkis neile loetud raamatutest. Ta avas Piibli ja luges vanematele kümmet käsku ning selgitas, et Jumal ei ole kunagi oma seadust tühistanud ega muutnud. “Jeesus ja Tema jüngrid järgisid samu seadusi,” ütles Sahana.

Vanemad olid rõõmsad, et Sahana nii õnnelik on. Nad julgustasid teda järgima oma uusi tõekspidamisi, kuid nemad käivad edasi kirikus, kus nad aastaid käinud on.

Sahana aasta õpetajana oli peaaegu läbi ja ta hakkas uut töökohta otsima. Samal ajal hakkasid vanemad Sahanale meest otsima.

“Ma olen mures sellepärast, millise mehe mu vanemad valivad,” rääkis Sahana Marinale. “Sina ja su mees tulite koos usu juurde, aga kui mu vanemad valivad mulle mehe, kes ei taha, et ma adventist olen? Mul saab olema raske usku hoida, kui abiellun mehega, kes ei jaga minu põhimõtteid.”

“Sa peaksid selle pärast tõsiselt palvetama,” ütles Marina. “See on keeruline olukord.” Siis lisas Marina üllatava märkuse. “Võib-olla saan ma aidata su vanematel adventistist mehe leida. Ma tunnen mõningaid inimesi.”

“Kas sa tõesti teeksid seda?” küsis Sahana. “See oleks imetore.”

Sahana rääkis oma murest emale. “Ema, ma tahaksin abielluda adventistiga.”

“Kõik need erinevad kirikud on tegelikult ühesugused,” ütles ema. “Ja ma ei tunne ühtegi adventmeest.”

“Minu sõbranna Marina võib aidata sul otsida mulle adventmeest,” ütles Sahana.

“Hästi, kui Marinal on keegi välja pakkuda, siis me kindlasti kaalume seda varianti,” vastas ema.

Marina teadis, et pastor Michael abiellub varsti. Ta teadis, et paljud adventnoored tulevad tema pulma. Marina sai teada, et Aby, noormees veidi kaugemalt, tuleb ka ning jääb Marina ja tema pere juurde. Marina kutsus Sahana enda juurde noormehega tutvuma.

Sahana palvetas tõsiselt, et Jumal juhiks teda toreda adventnoormehe juurde ning tundis Püha Vaimu kinnitust, et Jumal on palvet kuulnud.

Kui noormees kohale jõudis, oli Sahana rahul, et noormees oli nii peenetundeline ja kena. Ta sai teada, et mees on tarkvarainsener. Nad vestlesid Marina kodus mitu tundi. Sahana vanemad kohtusid Abyga ja ta meeldis ka neile.

Pärast pastori pulmi läks Aby koju tagasi ja Sahana ei rääkinud temaga rohkem. Kahe päeva pärast küsis Aby ema Sahana pilti. Kahe kuu pärast kohtusid Aby vanemad Sahana ja tema vanematega. Kohtumine läks hästi. Kui Aby vanemad koju tagasi läksid, ütles ema pojale: “See on unistuste tüdruk, sellise ma valiksin sinu jaoks.”

Algas pulmade korraldamine. Kui Sahana leping kooliga lõppes, sai ta ristitud. Seda tegi Aby isa. Kolme kuu pärast paar abiellus. Pulmapäev oli teine kord, kui nad üksteist nägid, nagu on korraldatud abielude komme.

Kuigi nad olid pulmas teineteisele võõrad, olid Sahana ja Aby veendunud, et Jumal juhtis neid üksteise juurde. Nad rajasid ühise elu koos Jumalaga kodu keskpunktis.

Ja lisaõnnistus on see, et Sahana vanematele avaldas muljet, kuidas Jumal abiellumist juhtis, nii et nad käivad ka adventkirikus.

Aby ja Sahana Kurian elavad Indias Hosuris, kus Aby töötab tarkvarainsenerina.

29. detsember 2007
Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Edu tähistamine

“Sest igaüks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse.

Kuidas nad siis saaksid appi hüüda teda, kellesse nad ei ole uskunud? Aga kuidas nad saaksid uskuda sellesse, kellest nad ei ole kuulnud?

Kuidas nad saaksid kuulda ilma kuulutajata? Kuidas aga saadaks kuulutada, kui ei olda läkitatud?

Usk tuleb kuulutusest, kuulutus aga Kristuse sõna kaudu.

Kogu maale on kostnud nende hääl ja ilmamaa äärteni nende sõnad.”

(Rooma 10:13–18)

Osatäitjad: Kuus reporterit (soovi korral võite lood jaotada ka vähemate reporterite vahel). *[Märkus: kuigi jutustaja ja reporterid ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt lisamaks vajadusel häälevarjundeid.]*

Vahendid: Suur India kontuurkaart. (Projekteerige misjonijakirja tagakaane kaart seinale või kopeeriga suurele valgele paberile.)

* * * * *

Esimene jutustaja: Lõuna-Aasia Divisjon hõlmab Indiat, Bhutani, Nepali ja Maldiive. Mõnes piirkonnas edeneb töö kiiresti, samal ajal kui selle divisjoni teistes regioonides on raskusi inimeste toomisel Jeesuse juurde.

Teine jutustaja: India on rahvastiku arvult teine riik maailmas. Kogudusel on kristluse ja adventismi tõttu suur raskusi. Isegi praegu on kristlasi vähem kui 3% rahvastikust.

Esimesed adventmisjonärid tulid Indiasse rohkem kui 100 aastat tagasi ja koguduse töö juurdus peagi. Kuid kasv on sageli olnud valulikul aeglane. 1995. aastal oli koguduseliikmeid vähem kui 200 000 riigis, mille rahvaarv on peaaegu miljard inimest. Oli ainult üks adventusklik iga 4 500 elaniku kohta.

Kuid aktiivne misjoniprogramm, mis hõlmas maailmamisjoni töölisi, riigi pastoreid ja ülemaailmset palvet, põhjustas hämmastava kasvu. Praegu on seal rohkem kui miljon adventisti – viis korda rohkem kui kümme aastat tagasi. Praegu on Indias üks adventist iga 1 000 elaniku kohta.

Kolmas jutustaja: Need on imelised uudised. Kuid selline kasv paneb India adventkoguduse ressursidele raske koorma. Pastoreid on vaja koolitada ja toetada, kui nad uusi rajatud kogudusi juhivad. Kirikuid on vaja ehitada. Ning riigis, kus põhimureks on igapäevane toimetulemine, ei ole usklikel lihtsalt raha, et isegi kõige lihtsamat palvelat ehitada. Usklikud üle kogu maailma on aidanud ehitada Indiasse tuhandeid kirikuid, kuid veel tuhandeid on vaja, et mahutada neid, kes veel ootavad jumalateenistusteks palvelat.

Maastik on täis tipitud kirevaid templeid, kus inimesed käivad oma kivist jumalaid kummardamas. Kuid paljudel vastpöörduvad kristlastel ei ole jumalateenistusteks hooneid. Nad peavad kokku saama puu all või eramajades. Sageli pilgatakse usklike nende kehvade

tingimuste pärast. Sellise suhtumise tõttu on kristlastel raske veenda oma sõpru ja perekondi tulema universumi Jumalaga kohtuma.

Esimene jutustaja: Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest aitab ehitada lihtsad palvelad 20 kogudusele Orissa osariigis ja 20 kogudusele Lõuna-Aasia Divisjoni teistes piirkondades.

Neljas jutustaja: Kui maailmamisjon on Lõuna-Aasia evangeeliumitöös eesliinil, siis haridus on selgroog. Adventharidussüsteem on Indias kõrgelt hinnatud ning selle tulemusel on igal aastal märkimisväärne arv pöördunud. Vanemad kõigist religioonidest soovivad oma lastele parimat võimalikku haridust ning adventharidussüsteem on tuntud kvaliteetse hariduse poolest. Õppima tulnud lapsed avastavad uue elu ja Jumala teenimise viisi. Nad õpivad Piibli põhimõtteid ja saavad teada, et Jeesus armastab neid ning soovib alati nende sõber olla. Paljudest neist lastest saavad adventkoolis õppimise ajal kristlased ja nad viivad leitud usu koju vanematele.

Nõudmine kvaliteetse hariduse järele Indias kasvab ning tuhanded õpilased kõigist usulahkudest tahaksid igal aastal adventkoolides õppida.

Viies jutustaja: Adventkool on eriti oluline piirkonnas, kus kogudus kiiresti kasvab. India idarannikul asuvas Ongoles on kogudus viimase mõne aastaga kiiresti kasvanud ja sel on palju uusi liikmeid. Kool aitaks nii vanemaid kui lapsi tulevaseks juhiametiks koolitada. Koolist saab kogu piirkonna koolituskeskus.

Esimene jutustaja: Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab ehitada uue kooli Ongolesse Andhra Pradeshi osariigis ja poiste ühiselamu Raymondi keskkoolile Põhja-Indias.

Kuues jutustaja: Viimase kümne aasta jooksul on Lõuna-Aasia Divisjoni kogudusele lisandunud 800 000 uut liiget. See on keskmiselt 219 vastpöördunut iga päev. Kujutage ette, kaks uut kogudust lisandub maailma kogudusele iga päev ainuüksi Lõuna-Aasias. Kuid siiski on probleeme evangeliseerimata aladele jõudmisega.

Lõuna-Aasial on vaja teie rahalist abi ja palveid kasvava liikmeskonna eest hoolitsemiseks ja kasvu säilitamiseks. Palvetage, et Jumal hoiaks tagasi kurjuse jõude, et need, kes siiralt Jumalat otsivad, leiaksid Jumala. Sellel kaugel maal tulevad igal aastal tuhanded Kristuse juurde. Kuidas reageerid sina üleskutsele juhtida neid vaimulikult näljaseid inimesi Jeesuse juurde?

Esimene jutustaja: Kui te valmistute täna annetama, paluge Jumalalt teada Tema tahet selle kohta, kuidas saaksite aidata lõpetada töö sellel kaugel ja suures osas evangeliseerimata alal.

[Palve ja annetus]

Teadmiseks annetajatele

Teie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused on aidanud ehitada sadu kirikuid üle kogu Lõuna-Aasia Divisjoni. Nende koguduste liikmed tänavad teid vastuse eest palvele saada endale jumalateenistusteks hoone, kuhu nad saavad kutsuda sõpru ja pereliikmeid Päästjaga kohtuma.

* Kõik piiblitekstid internetiversioonist www.piibel.net

